

พล - นิกร - กิมหงวน

เจ้าพ่อเซี่ย

ป. อินทรปรีชา

พิมพ์ / แปลงเป็น PDF.....โก๋หลังวัง

ขณะที่เจ้าแห้วกำลังนอนพักผ่อนอยู่บนเก้าอี้ผ้าใบหน้าโรงรถของบ้าน “พัชราภรณ์” ในตอนเย็นวันหนึ่ง กระทาชายคนหนึ่ง แต่งกายรุ่มร่ามท่าทางบอกว่าเป็นชาวชนบท ก็เดินเข้ามาหยุดยืนห่างจากเจ้าแห้วเพียงเล็กน้อย ชายผู้นี้มีอายุในราว ๓๕ ปี รูปร่างลำสันบึกบึน สวมกางเกงขายาวสีทากก็ทรงจิ้งเหลนพิตเปรี๊ยะ สวมเชิ้ตตรวจการแขนยาวสีเดียวกัน แต่ปล่อยชายเสื้อไว้นอกกางเกง ผูกเน็คไทเงือกกลาสี สวมหมวกกะโล่เก่า ๆ สีขาว เท้าทั้งสองข้างไม่ได้สวมรองเท้า มือขวาทือชะลอมขนาดใหญ่หนึ่งชะลอม มือซ้ายถือกระเป๋าเสื้อผ้าซึ่งสานด้วยหวาย

เจ้าแห้วแลเห็นเข้า ก็พรอดพราดลุกขึ้นนั่ง แล้วมองดูอย่างตื่น ๆ
“บุกเข้ามาทำไม้พื้ทิด ประเดี๋ยวมหาพิตตายไม่รู้ันะ” เจ้าแห้วพูดยิ้ม ๆ
กระทาชายผู้นั้นวางชะลอม และกระเป๋าเสื้อผ้าลงบนถนนคอนกรีต
“จำฉันไม่ได้หรือพ่อแห้ว” เขาพูดแบบเสียงเหนือ ๆ

คราวนี้เจ้าแห้วล้มตาโพลง รีบลุกขึ้นจากเก้าอี้ผ้าใบทันที เขาจ้องตามองดูชายผู้นั้น แล้วเจ้าแห้วก็ร้องขึ้นดัง ๆ

“ทิดมี ทิดมีหรือนี่ ตายท่า... ฉันเกือบจำไม่ได้แน่ะ ที่แรกนี่กว่าอาหารกระช่าหลุดเข้ามาในบ้านเสียอีก นี่ไปสงครามเกาหลีกลับมาหรืออย่างไร”

ทิดมี อืดตลกจ้ำงผู้ซื้อสัตว์ของลุงเซย พัชรภรณ์ผู้ลวงลับไปแล้วทำหน้าที่ยิ้มครึ่งแหย

“เปล่าหรอก ฉันไม่ได้ไปเกาหลีกะไรกับเขาหรอก ฉันเพิ่งมาจากปากน้ำโพ ลงรถไฟที่สะเตแซ่ น ก็นั่งรถแท็กซี่ตรงมานี่”

เจ้าแห้วเดินเข้ามายื่นมือให้ทิดมีจับ

“ไม่ได้พบกันหลายปีแล้ว สบายดีหรือ”

“ก็เรื่อย ๆ พ่อแห้ว ทุกข์บ้างสุขบ้างตามประสาคนบ้านนอกคอกนา”

“ทิดมีดำเนินกิจการขายฟืนแทนคุณลุง คงจะร่ำรวยขึ้นนะ”

ทิดมีหัวเราะ

“มันจะรวยได้ยังไงพ่อแห้วเอ๊ย เดียวนี้เรือไฟมันมีน้อย เขาขนส่งกันทางรถยนต์โดยมาก ฉันขายนิด ๆ หน่อย ๆ เท่านั้น แต่ฉันเปิดร้านค้าขึ้นที่นั่น”

“อ้อ, ขายอะไรบ้างล่ะ”

“ก็ขายมันทุกอย่างแหละพ่อแห้ว กะปิ น้ำปลา ข้าวสาร ถ่าน เครื่องเค็ม ของแห้ง เครื่องครัว ครก กะบากสากกะเบือ ขายทั้งนั้น”

“ไอ้โฮ” เจ้าแห้วคราง “เรียกเสียเต็มยศเชียวนะ ทิดมีมาเยี่ยมเจ้านายหรือ หรือว่ามารุระ”

“ทั้งสองอย่างแหละพ่อแห้ว เจ้าคุณทั้งสองกับคุณหญิงท่านอยู่หรือเปล่านั้น แล้วก็พวกคุณผู้ชายกับคุณผู้หญิง.....”

“อยู่จำทิดมี แต่คุณผู้หญิงไปคูหนึ่งรอบเย็น เพิ่งออกไปจากบ้านเมื่อครู่นี้เอง ไปซื้อขึ้นไปบนตึก เราไม่ได้พบกันนานทีเดียวนะ ส่งชะลอมมาให้ฉันเถอะทิดมี”

ทิดมียิ้มให้เจ้าแห้ว

“ไม่ต้องหรอก ฉันถือเองไม่หนักหนาอะไรหรอก แหม! ฉันเห็นบ้านของท่านแล้ว มันเหมือนกับสวรรค์จริง ๆ นะพ่อแห้ว ให้ตื่นตาย โทษเหตุอะไรอย่างนี้ ถ้าไปปลูกที่โคกรพระ คงจะถูกโจรปล้นวันละหลายร้อยหน บ้านฉัน บ้านใคร หลังคามุงกระเบื้องก็ถูกปล้นแล้ว”

“แล้วหลังคาบ้านทิดมีล่ะ”

“อ้อ, ฉันมุงสังกะสีจ๊ะ ถึงอย่างนั้น พวกโจรมันก็จ้องจะปล้นเหมือนกัน แต่ท่านปลัดรักใคร่ชอบพอกับฉัน คนมันก็เลยเกรง”

เจ้าแห้วพาทิดมีเดินตรงมายังที่ตึกใหญ่ แล้วพาขึ้นไปบนตึก ในเวลาเดียวกันนี้เอง เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ คุณหญิงวาด กับเจ้าคุณปัจจนิกฯ พร้อมด้วยสี่สหายของเรา กำลังนั่งพักผ่อนสนทนากันอยู่ในห้องโถงชั้นล่าง เมื่อเจ้าแห้วพาทิดมีเข้ามาในห้อง ท่านผู้ใหญ่กับสี่สหายก็พากันมองดูเป็นตาเดียว เจ้าแห้วกับทิดมีต่างทงตัวลงนั่งพับเพียบบนพื้น ทิดมีรีบตะลิตะลานถอดหมวกออก แล้วยกมือไหว้ท่านผู้ใหญ่กับสี่สหาย โดยทั่วหน้ากัน

“สวัสดิ์คะรับ ผ้มมากกราบเท้าเยี่ยมเยียนเจ้านายครับ”

“ไม่มีใครจำได้ว่าชายผู้นี้คือทิดมี อาเสียมองดูอย่างขบขัน แล้วหัวเราะอย่างขบขัน แล้วหัวเราะหึ ๆ

“จะไปเล่นกระต๊วแทงเสื้อที่ไหนหรือพรรคพวก”

ทิดมีสะดุ้งโหยง

“อาเสียดกับเจ้านายคงจำผมไม่ได้แน่ ผม...ทิดมี ลูกจ้างลุงเซยพี่ชายของท่านเจ้าคุณอย่างไรละครับ”

คราวนี้ทุกคนก็นึกออกว่าทิดมีเป็นใคร

“โอ... ทิดมี” เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ร้องขึ้นดัง ๆ “เราไม่ได้พบกันนานโขทีเดียว ทิดมีแปลกไปมากฉันเลยจำไม่ได้”

คุณหญิงวาดพูดเสริมขึ้น

“เมื่อก่อนตัวสูงกว่านี้เป็นกอง เดียวนี้ทำไมถึงเตี้ยลงไปล่ะ”

ทิดมีกลืนน้ำลายเอือก

“หมูนี่ฝนมันตกชุก อากาศมันเย็นครับคุณหญิง ร่างกายของผมมันก็หดลง แต่น้ำร้อนสูงกว่านี้ขอรับ เจ้าคุณทั้งสองกับคุณหญิงสบายดีหรือครับ”

เจ้าคุณปัจจนึกฯ หัวเราะหึ ๆ

“พวกเราสบายดีทิดมี แล้วทิดมีละการค้าขายเป็นอย่างไร จำได้ว่าเมื่อปีกลายนี้ฉันได้รับจดหมายจากทิดมีฉบับหนึ่ง ได้เล่าให้ฟังว่าได้เปิดร้านค้าขึ้นที่ร้านพื้นของพี่เซย ได้ผลกำไรดีหรือ”

“ก็ยั้งนั่นแหละขอรับ พอเลี้ยงตัวไปได้” ทิดมีตอบนอมน้อมแล้วหันมาทางสี่สหาย “พวกคุณ ๆ คงสบายดีนะครับ”

พลียัมให้ทิดมี

“จ๊ะ สบายดี ทางนครสวรรค์เป็นยังไง ได้ข่าวว่าน้ำท่วม”

“ถูกแล้วครับ พอน้ำลดผมก็มา ทางโกรกพระก็ท่วมเหมือนกันครับ แต่ไม่มากมายอะไรนัก อ้า... ผมมีของเล็ก ๆ น้อย ๆ มาฝากพวกเจ้านายขอรับ ตามธรรมเนียมของคนบ้านนอก มีปลาแห้งกับปลาตะเพียนแห้งมาหนึ่งชะลอมครับ”

คุณหญิงวาดพูดเสริมขึ้น

“ไม่ควรจะหอบมาเลยทิดมี นี่แกตั้งใจมาเยี่ยมพวกเรา หรือว่ามีธุระอะไรด้วย”

ทิดมียิ้มอวย ๆ

“มีธุระสำคัญด้วยขอรับคุณหญิงฯ ผมเองปีนี้ก็อายุอานามปาเข้าไปตั้ง ๓๖ ขวบแล้ว อยู่ตัวคนเดียวมันอ้าร้อหาหว่ามครับ อย่างที่นักประพันธ์เขาว่า มีอารมณ์เปลี่ยว แะะ...แะะ... ผมอยากจะได้แต่งงานครับ คืออยากมีเมียนั่นเอง”

กิมหวนพูดโพล่งขึ้นทันที

“ทิดมีลงมาหาเมียที่กรุงเทพฯ ยั้งจั้นหรือ เอาซีพวกเราจะทำให้ สาว ๆ ที่บางกอกถมเถไป”

ทิดมีรีบโบกมือปฏิเสธ

“เห็นจะไม่รับประทานละครับอาเสียด ผู้หญิงบางกอกไม่เหมาะกับคนบ้านนอกขอถืออ้อ อย่างผมครับ ผมอยู่โกรกพระก็อยากได้ผู้หญิงที่นั่น ขณะนี้ผมรักใคร่ชอบพอกับผู้หญิงคนหนึ่งไว้แล้ว เขาเป็นลูกผู้ใหญ่บ้านขอรับ ฐานะก็พอไปได้ มีวิชาความรู้สูงชะด้วย สำเร็จพระราชาบาลวัดราชวรวิหารถึงจ้อ ที่โกรกพระนั่นแหละครับ แต่ผู้ใหญ่บ้านพ่อของน้องมะลิเขาขอให้ผมจัดผู้ใหญ่ ที่มีเกียรติมาสู่ขอ เขาว่าเขาต้องการเกียรติเท่านั้น เงินทองเขาไม่เรียกร้องอะไรเลย ผมมาบางกอกก็เพื่อมากราบเท้าท่านเจ้าคุณและคุณหญิง เพื่อขอให้ท่านเดิน

ทางไปโกรกพระ ไปสู่นางมะลิให้ผมครับ ชาวโกรกพระมันจะได้ตื่นตื่นกัน เดี่ยวนี้ใคร ๆ มันก็ดูหมิ่นผมครับ ไม่มีใครเชื่อว่าผมจะหาผู้ใหญ่ที่มีเกียรติไปสู่นางมะลิได้”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ มองดูหน้าเจ้าคุณปัจฉิมฯ เพื่อเกลอของท่าน

“ว่าไงเจ้าคุณ ทิดมีก็เหมือนกับญาติของเราคนหนึ่ง เมื่อปากหน้ามาหาเราขอให้เราไปเป็นเจ้าแก้มชูขอ ผู้หญิงให้ เราก็ควรจะช่วยเหลือเขาไม่ใช่หรือ”

เจ้าคุณปัจฉิมฯ อมยิ้ม

“ถูกละเจ้าคุณ เราควรจะช่วยเหลือทิดมีเขาได้มีครอบครัว สมความปรารถนาของเขา”

“แต่ที่ผมมันไม่สบาย เจ้าคุณก็รู้อยู่แล้วว่าไอโรคเบาหวานของผม มันทำให้ผมไม่กล้าเดินทางไกล ๆ เพราะต้องอยู่ใกล้หมอ และต้องให้ประภาคิดอินชูลินให้ทุกเช้า ผมอยากจะให้เจ้าคุณไปเป็นเจ้าแก้มแทนผม ขนาดพลโท พระยาปัจฉิมพินาศ ไปสู่อุปถัมภ์สาวผู้ใหญ่บ้าน ฝ่ายผู้หญิงคงดีใจจนเนื้อเต้น”

คุณหญิงวาดเห็นพ้องด้วย

“นั่นนะซีคะ เจ้าคุณของดิฉันสุขภาพท่านไม่ใคร่ดีเลย เป็นโรคเรื้อรังประจำตัว ดิฉันคิดว่าท่านจะอยู่ได้ก็ไม่เกินสิ้นปีนี้”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ สะดุ้งเฮือก

“คุณหญิงนะซีตาย หนีอายนะ.....อยู่ดี ๆ มาแข่งผิวมีอย่างไหน”

คุณหญิงวาดค้อนขวับ

“ดิฉันแข่งเมื่อไหร่ละคะ ดิฉันพูดตามเหตุผลต่างหาก เจ้าคุณนะหมื่นนี่ซีเป็นลมบ่อย ๆ เมื่อวานนี้ซ้อมเตะเป็บบอยู่หลังบ้าน เตะได้สองสามทีลงนั่งหอบแฮก ๆ หน้าเขียวต้องรีบเอายาต้มให้ดม” แล้วท่านก็หันหลังมาทางเจ้าคุณปัจฉิมฯ “เจ้าคุณไปแทนดิฉันกับเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ ก็แล้วกันนะคะ ขวณพ่อเทวดาทิ้งสี่คนนี่ไปด้วย”

อาเสียมหงวนพูดขึ้นทันที

“ตกลงครับ ผมจะจัดเตรียมเรือปิคนิกไว้ให้เรียบร้อย เกือบ ๑๐ ปีแล้วไม่ได้ไปเที่ยวโกรกพระนับแต่คุณลุงตาย เคยผ่านนครสวรรค์ก็ไม่ได้แวะโกรกพระ ปานนี้ที่นั่นคงเจริญขึ้นมาก”

ทิดมีสั่นศีรษะ

“ยังงี้ก็ยังงั้นแหละครับ มีบ้านเรือนเพิ่มขึ้นนิดหน่อย ผู้คนมากขึ้นกว่าแต่ก่อน แล้วก็ล้วนลูกหลานบ้านนั้น” พูดจบทิดมีก็กระพุ่มมือไหว้ท่านเจ้าคุณปัจฉิมฯ “กรุณาไปสู่นางมะลิให้ผมเถอะนะครับ”

ท่านเจ้าคุณพยักหน้า

“ได้ซีทิดมี ฉันทิดช่วยเหลือเต็มที่ ทิดมีก็เหมือนกับลูกหลานของฉันทิด”

ทิดมีก้มลงกราบเจ้าคุณปัจฉิมฯ แสดงความเคารพอย่างสูงสุด

“ขอบพระคุณครับ ผมจะไม่ลืมพระเดชพระคุณของเจ้าคุณเลย อ้ายพวกโกรกพระมันคงจะตื่นตื่นไปตามกัน ถ้าเจ้าคุณกับคุณ ๆ ไปโกรกพระเพื่อสู่นางมะลิให้ผม คนที่นั่นบางคนมันดูถูกผมครับ มันว่าอย่างเจ้าคุณหรือคุณหญิง ท่านคงไม่ยอมไปโกรกพระให้เสียเวลา ฮะ...ฮะ เจ้าพ่อท่านแนะนำผมให้รีบลงมาบางกอก ท่านรับรองว่า เจ้าคุณกับคุณหญิงและคุณ ๆ จะต้องกรุณาผมแน่นอน”

ท่านผู้ใหญ่กับสี่สหายทำหน้าที่ขึ้นไปตามกัน

“เจ้าพ่อ.....” คุณหญิงวาดคราง “เจ้าพ่ออะไรทิดมี”

ทิดมียิ้มแป้น

“ก็เจ้าพ่อเซยนะซีครับ คุณลุงท่านตายไป ท่านได้เป็นเจ้าของ ชาวบ้านโกรกพระปลูกศาลให้ท่าน และเคารพนับถือท่านมาก”

เจ้าคุณประสิทธิ์ฯ อ้าปากหวอ

“พี่เซยนะจะละเป็นเจ้าพ่อ”

“ครับ ท่านศักดิ์สิทธิ์และเฮี้ยนชะมัดญาติเชียวครับ บอกเลขทำยสามตัวให้คนโกรกพระรำรวยไปหลายคนแล้ว อ้ายสอนลูกทิดแยมวยถึงห้าหมื่น”

พลกลั่นหัวเราะแทบแย้

“ทิดมีรู้ได้อย่างไรว่าลุงฉันเป็นเจ้าพ่อ”

ทิดมีหันมาทางสี่สหายซึ่งนั่งรวมกันอยู่บนโซฟา

“ท่านมาเข้าฝันกำนันเผือกครับ บอกว่าท่านได้รับการแต่งตั้งให้เป็นเจ้าพ่อโกรกพระ ต่อมาเจ้าพ่อก็เข้าทรงลุงแบนครับ”

“ลุงอะไรนะ” นิกรถาม

“ลุงแบนครับ”

“อ้อ ตัวแกคงแบน” นิกรพูดยิ้ม ๆ

“อ้ายเวรเฮ้ย เจ้าคุณปัจจนึกฯ กล่าวขึ้นด้วยเสียงหัวเราะ “คนบ้านนอกเขาก็ชื่ออย่างนั้นซีโว้ย ชื่อพยางค์เดียว เป็นคำง่าย ๆ ไม่ต้องแปล”

นิกรพยักหน้ารับทราบแล้วกล่าวกับทิดมี

“แล้วไงทิดมี เรื่องนี้ฉันรู้สึกตื่นเต้นเสียแล้ว”

“ก็ไม่มีอะไรหรอกครับ เจ้าพ่อเซยท่านมาเข้าทรงทิดแบนเพื่อนเก่าของแก บอกกินรวบให้หลานชายทิดแบนรวยร่วมหมื่น ต่อจากนั้นลุงแบนแกก็เลยเป็นคนทรงเจ้าพ่อครับ ที่โกรกพระมีการทรงเจ้าพ่อเซยเสมอ แม้แต่นายอำเภอ ท่านปลัดก็เลื่อมใสนับถือครับ ใครเจ็บไข้ได้ป่วยเจ้าพ่อท่านก็บอกยากกลางบ้านให้ เมื่อตอนอิหวาต์ระบาด พวกโกรกพระกินน้ำบรเพ็ดต้มกันคนละถ้วย ไม่มีใครเป็นอิหวาต์เลย คุณนายเมียนายอำเภอเป็นไข้ทับฤดูนอนจมอยู่หลายวัน เหน็บมนต์ของเจ้าพ่อเซยไปต้มแก้วเดียวหายราวปลิดทิ้ง ถึงกับตั้งสังเวทญ์เห็ดเปิดไก่อ นายอำเภอไปตามพวกปลัดหนีไปทางหลังเขา เจ้าพ่อท่านบอกให้ว่าพวกโจรมันไปซ่อนอยู่ที่หนองปรือ นายอำเภอกับท่านปลัดพาตำรวจไปจับพวกโจร ได้ตามที่เจ้าพ่อบอก เดียวนี้คนขึ้นท่านมากครับ ที่ปากน้ำโพมีคนลงเรือแม่หรือจ้างเหมาเรือหางยาว มาที่โกรกพระทุกวัน ถ้าหน้าแล้งก็มารถแม่รถกันเป็นแถว”

ดร. ดิเรกสนใจอย่างยิ่ง

“แล้วคนทรงเรียกเงินค่าป่วยการ จากคนที่มาเฝ้าเจ้าพ่อหรือเปล่า”

“เปล่าเลยครับคุณหมอ ลุงแบนแกมีฐานะดีครับ เป็นพ่อค้าข้าวหลักฐานมั่นคง แกไม่เคยเรียกร้อยค่าป่วยการอะไรเลยครับ ใครให้ก็ไม่เอา”

สี่สหายต่างมองดูหน้ากัน นิกรยิ้มให้นายแพทย์หนุ่ม

“แกเชื่อไหมหมอในเรื่องผีเข้าเจ้าทรง”

ดร. ดิเรกนิ่งคิด

“ก็เหมือนกัน เรื่องวิญญาณในอังกฤษและอเมริกา ยังมีคนเชื่อถืออยู่ไม่น้อย แปลกมากที่คุณลุงของเราตายไปแล้วได้เป็นเจ้าพ่อ”

“นั่นนะซี” กิมหงวนพูดยิ้ม ๆ “เมื่อมีชีวิตอยู่ก็ดูเหมือนแก่ไม่ได้ประกอบการบุญกุศลอะไรเลย ตระหนักดีเหนียวที่สุดตั้งหน้าตั้งตาแต่เก็บเงิน อย่างไรก็ตามเราก็ควรตั้งใจของเราได้เป็นเจ้าพ่อ พวกเราไปโกรกพระคราวนี้คงจะได้มีโอกาสพูดคุยกับคุณลุงบ้าง และเราคงจะได้รู้เท็จจริงในเรื่องนี้”

เจ้าคุณประสิทธิ์ คุณหญิงวาดและเจ้าคุณปัจฉิม ต่างพากันซักถามรายละเอียดและอภินิหารของเจ้าพ่อเซย ปรากฏว่าเจ้าพ่อองค์นี้ ชาวโกรกพระศรัทธาเลื่อมใสมาก มีงานสมโภชเป็นประจำทุกปี ศาลเจ้าพ่อเซยปลูกอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่ หลังบ้านเก่าของลุงเซยนั่นเอง ซึ่งบัดนี้บ้านนั้นทิดมีได้ขอซื้อจาก พล พัทธาภรณ์ไปแล้ว พร้อมด้วยที่ดินริมแม่น้ำอีกราวสองไร่ครึ่ง

ในที่สุด คุณหญิงวาดก็กล่าวกับทิดมีด้วยความปรานี

“เป็นอันว่าเจ้าคุณปัจฉิม ท่านจะเดินทางไปโกรกพระพร้อมกับทิดมีในวันสองวันนี้ เพื่อขอผู้หญิงให้ทิดมีตามความประสงค์ อ้า – ไปพักผ่อนอาบน้ำอาบทำให้สบายเสียก่อนเถิดนะ พักอยู่ที่ห้องเจ้าแห้วก็แล้วกัน”

ทิดมียกมือไหว้คุณหญิงวาดอย่างเคารพนบ

“ขอบพระคุณคะรับ แต่ว่าผมไม่อยากจะทำความรบกวนคุณหญิงเลย ลงมาบางกอกคราวนี้ก็ตั้งใจไว้แล้วว่าจะไปพักโรงแรม จะได้เที่ยวเตร่ออกหาซื้อข้าวซื้อของบ้าง เขาว่ากางเกงฝรั่งที่บางกอกราคาตัวละ ๖๐ บาทก็มี อยากซื้อไว้ถุงสักสองสามตัวครับ”

เจ้าคุณประสิทธิ์ หัวเราะ

“พักอยู่เสียที่นี้เถอะ ทำไมจะต้องไปพักตามโรงแรมให้เสียเงิน”

“ผมตั้งใจว่าจะไปพักโรงแรมเอราวัณครับเจ้าคุณ ได้ยินเขาโจษกันว่าเป็นโรงแรมที่ทันสมัย ก็อยากจะลองพักดูสักคืนสองคืน คืนหนึ่งสัก ๒๐ บาทก็ไม่เป็นไร”

สี่สหายต่างกลืนน้ำลายเอือกพร้อม ๆ กัน เจ้าแห้วกล่าวกับทิดมีด้วยเสียงหนัก ๆ ว่า

“วันละ ๓๕๐ บาทไว้ยทิดมี ไม่ใช่วันละ ๒๐ บาท”

“หา.. ตายหา ยังงั้นฉันพักอยู่ที่นี้ดีกว่า โอโฮพักวันเดียวซื้อควายได้หนึ่งตัวแล้ว ไม่ไหว เขาสร้างให้ใครพักกันพอแห้ว”

“ฝรั่งแล้วก็คนไทยที่เป็นเศรษฐี สำหรับทิดมีถ้าจะไปพักที่เอราวัณจริง ๆ ก็ได้ แต่ต้องอยู่ห้องบ้อยไม่ต้องเสียเงิน ฉันมีเพื่อนเป็นบ้อยที่เอราวัณสองสามคน”

ทิดมีสั่นศีรษะ

“ไม่เอาละ แหม เจ็บใจอ้ายทิดลอยนัก มันมาบางกอกกลับไปคุณไม่ว่ามันมาพักอยู่ห้องเดอร์ลุกซ์ โรงแรมเอราวัณ เสียวันละ ๒๐ บาท ฉันไม่รู้ก็อยากจะมาพักบ้าง”

สี่สหายกับท่านผู้ใหญ่ต่างหัวเราะขึ้นพร้อม ๆ กัน ต่อจากนั้นก็พาทิดมีลุกขึ้นเดินออกไปทางหลังตึก เจ้าหนุ่มชาวโกรกพระหิ้วกระเป๋าเสื้อผ้าของเขาไปด้วย ส่วนชะลอมปลาแห้งคงทิ้งไว้ในห้องโถงนั่นเอง

วิมานลอยสีขาวโพลนลำนั่นชื่อ “นางนวล” เป็นเรือสำราญสำหรับท่องเที่ยว พักแรมตามแม่น้ำ มีขนาดใหญ่โตกว้างขวางมาก ชั้นบนคือดาดฟ้าของเรือมีห้องนอนถึงสามห้อง นอกจากนี้ยังมีห้องรับประทานอาหาร

อาหาร ห้องนั่งเล่น ห้องน้ำและสุขา ให้ความสุขสะดวกสบายเหมือนอยู่บ้าน เรือยนต์ลำนี้ต่อที่ต่อเรือของ อาเสี่ยกิมหงวนนั่นเอง ใช้เครื่องยนต์ดีเซลซึ่งมีกำลังมาก มีเครื่องกำเนิดไฟฟ้าเพื่อใช้ทั้งกำลังและแสงสว่าง “นางนวล” พาสี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิมฯ และทิดมี ออกจากท่าของเรือที่สามเสนในตอนเช้าวันศุกร์ โดยมี เจ้าแห้วเป็นนายท้าย มีช่างกลและลูกเรืออีก ๕ คน ภายในเรือมีเสบียงอาหาร ผลไม้ บุหรี่ เหล้า และอาหาร สดมากมาย มีโทรทัศน์ วิทยุ พร้อมด้วยจวนเสียง

คณะพรรคสี่สหายได้แวะชมเขื่อนเจ้าพระยา ในตอนใกล้เที่ยงวันเสาร์ และเย็นวันนั้นเอง “นางนวล” ก็มาถึงจุดหมายปลายทางคืออำเภอโกรกพระ ดินแดนส่วนหนึ่งของจังหวัดนครสวรรค์ ซึ่งเป็นบ้านเกิดเมือง นอนของเจ้าคุณประสิทธิ์นิติศาสตร์

เจ้าแห้วนั่งถือท้าย วางท่าราวกับว่าเขาเป็นผู้บังคับการเรือรบลำหนึ่ง สี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิมฯ นั่ง พักผ่อนอยู่บนเก้าอี้ในห้องถือท้ายซึ่งเป็นห้องนั่งเล่น ทิดมียืนอยู่ข้างเจ้าแห้ว ทอดสายตามองดูหมู่บ้านโกรก พระที่มองเห็นอยู่ทางซ้ายมือเบื้องหน้าของเขา อย่างชื่นชม เขารู้สึกภาคภูมิใจอย่างยิ่งเท่าที่เจ้าคุณปัจฉิมฯ ได้เดินทางมาโกรกพระ ในฐานะที่เป็นผู้ใหญ่ฝ่ายเขา

ณ บัดนี้ ชาวบ้านโกรกพระที่อยู่ริมแม่น้ำกำลังจับกลุ่มมองดูเรือ “นางนวล” อยู่ริมฝั่งแม่น้ำไม่ต่ำกว่าร้อยคน ทิดมียิ้มให้เจ้าแห้วแล้วกล่าวว่า

“กระตูกแกรหน้อยได้ไหมพ่อแห้ว กระตูกให้เป็นเสียงสั้น ๆ สักห้าหกที พวกนั้นจะได้รู้ว่าฉันพาเจ้านายมา คนที่มันดูถูกฉันมันจะได้ทำหน้าแห้งไปตามกัน”

เจ้าแห้วเอื้อมมือกระตูกสายแตรลมเหนือศีรษะของเขา เสียงแตรลมดังสั้นยาวติด ๆ กันหลายครั้ง ลูกจ้างและพรรคพวกของทิดมี ต่างกระโดดโลดเต้นดีใจไปตามกัน “นางนวล” ค่อย ๆ เหนียวเข้าหาฝั่ง โกรกพระอยู่ทางฝั่งขวาของแม่น้ำเจ้าพระยา มีหมู่บ้านไม่มากมายอะไรนัก มีที่ว่าการอำเภอ สถานีตำรวจภูธร และตลาดเล็ก ๆ เป็นตำบลที่สงบเงียบตามสภาพของชนบทที่ห่างไกลจากความเจริญ

เจ้าแห้วเชื่อว่ามือแน่น จึงไม่ยอมลดความเร็วของเรือ เขาขับแล่นเรือทวนน้ำตรงมายังท่าน้ำแห่งหนึ่ง ข้างบ่อนของทิดมี ท่าน้ำที่กล่าวนี้คล้ายกับศาลาวัดปลุกยื่นออกมาในแม่น้ำ เมื่อเรือแล่นมาเกือบจะถึงท่านี้ เจ้าแห้วก็สั่งสัญญาณไปที่ห้องเครื่อง ให้หยุดเครื่องและเดินเครื่องถอยหลัง แล้วให้สัญญาณหยุดเครื่อง

การถือท้ายหรือขับเรืออย่างประมาท เป็นเหตุให้หัวเรือพุ่งเข้าชนศาลาท่าน้ำค่อนข้างแรง

“โครม”

เจ้าหนุ่มและอีสาวหลายคนพลัดตกลงไปในน้ำร้องเอ็ดตะโรลั่น สี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิมฯ ต่างแผ่นพรวดลุกขึ้นยืนเดินเข้ามาหาเจ้าแห้ว เรือ “นางนวล” หยุดลอยลำแล้ว แต่ศีรษะมังกรที่หัวเรือรูดานับพัน กระแทกกับเสาศาลาน้ำหักสะบั้นหล่นลงไปใต้น้ำ เนื่องจากความประมาทของเจ้าแห้ว อาเสี่ยกิมหงวนอำปากหวน มองดูคนเรือคนหนึ่งซึ่งถือเชือกมนิลาเส้นใหญ่กระโดดขึ้นไปเรือ ศาลาท่าน้ำพังยุบไปครึ่งหนึ่ง ผู้ที่ตกน้ำตะเถียดตะกายขึ้นมาบนฝั่ง เปียกน้ำมอมแมมไปตามกัน

กิมหงวนมองดูเจ้าแห้วอย่างเคียดดาล

“มึงขับเรือภาษาตึกตะบวยอะไรกันวะ” อาเสี่ยเอ็ดตะโรลั่น “หมด – ฉิบหายหมด ศาลาเขาพังไปแล้วต้องทำให้เขา รูปมังกรที่หัวเรือก็หักสะบั้น นี่ถ้าเรือของข้าจมนะจะอย่างไร ราคาเรือลำนี้เกือบเท่าศีรษะคุณอามิ่งผู้ใหม่”

ท่านเจ้าคุณแยกเขี้ยว ยกเท้าเหยียดลูกแปดถูกกันกิมหงวนดังพลั๊ก

“ทำไมต้องเปรียบเทียบกับกบาลของข้า”

เสียงหวนหัวเราะที่ ๆ เจ้าแห้วหน้าซีดเผือดเหมือนแผ่นกระดาษ ที่เขาขับเรืออย่างคึกคักคนองบ่าบีนเช่นนี้ ก็เพราะเหล่านั่นเอง ดร. ดิเรกเอาเหล้ามาให้เขาดื่มถึงสองแก้ว เจ้าแห้วตั้งหน้าเข้าไปก็เกิดพิศ แต่พอรู้ว่าเรือชน ศาลาท่าน้ำเจ้าแห้วก็หายเมาราวกับปลิดทิ้ง

เจ้าแห้วเลื่อนตัวจากเก้าอี้นายท้ายทรุดตัวลงนั่งพับเพียบบนพื้นเรือ ก้มลงกราบแทบเท้าอาเสี้ย กิมหงวน แล้วพูดเสียงเครือน่าสงสาร

“ควรมิควรแล้วแต่จะโปรดเถอะครับ ผมผิดไปแล้ว ผมขับเรือด้วยความประมาททำให้เรือชนศาลารับ ประทานโทษหัวเรือชนเสาหักตกลำไป โทษของผมถึงตายฆ่าผมเสียเถอะครับ ขอให้เป็นไปตามกฎพระอัยการ”

พล, นิกร กับ ดร. ดิเรกหัวเราะก๊าก เสียงหวนทำหน้าที่ชอบกล

“อ้ายแห้ว มึงท้องผูกหรือเปล่า” อาเสี้ยถามเสียงหนัก ๆ

“รับประทานเปล่าครับ”

“แล้วมึงเอาอะไรมาพูด ชะชะ ทำหัวมึงกรหักจะให้ฉันฆ่าแก ฉันจะฆ่าแกได้อย่างไร”

เจ้าแห้วน้ำตาคลอหน่วย กราบลงที่เท้ากิมหงวนอีกครั้งหนึ่ง

“รับประทานฆ่าผมเถอะครับ ผมยินดีตายเช่นเดียวกับพันท้ายนรสิงห์ ผู้เป็นปู่ทวดของปู่ทวดผม อย่าให้คนรุ่นหลังเอาเยี่ยงอย่างเลยครับ”

ดร. ดิเรกหัวเราะงอหาย

“อ้ายแห้วมันเมาแน่ ไอสงสารมันเห็นมันนั่งถือท้ายมาตลอดวัน เมื่อกี้เอาเหล้าให้มันกินก็เลยพุ่ง ชานใหญ่”

เจ้าแห้วสะอื้น

“รับประทานไม่เมาครับ ผมเป็นนายท้ายเมื่อเรือชนก็ต้องได้รับโทษถูกประหารชีวิต”

นิกรมองดูเจ้าแห้วอย่างขบขัน

“เอาเถอะ เราจะยกโทษให้แก่สักครั้ง ประเดี๋ยวขึ้นไปบนบกข้าจะสั่งให้คนของทิดมี หาดีนเหนียวมา ปั้นเป็นรูปแกแล้วเอาดาบตัดคอ”

เจ้าแห้วร้องไห้โฮ

“ไม่ยอมครับ รับประทานอย่างนั้นไม่ถูก ต้องฆ่าผม”

พล พัทธภรณ์ ล้วงกระเป๋ากางเกงข้างขวาหยิบริวอลเวอร์ ๙ มม. ออกมาควงเล่น แล้วกล่าวกับเจ้า แห้วว่า

“ถ้ายังงั้น ฉันจะจัดการส่งแกไปนรก ตามความปรารถนาของแก เหยหน้าขึ้นที่ฉันจะยิงแกแล้วถีบลง น้ำไปเลย ศพแกคงไปลอยขึ้นอืดที่ระหว่างหัวแดนหรือคู้งสำเภาโน่น”

เจ้าแห้วสะดุ้งเฮือกแล้วหัวเราะ

“รับประทานเอาปืนยิงไม่เอาครับเสียวไ้” พูดจบเจ้าแห้วก็ลุกขึ้นยืนยกมือออกดอกหันหลังให้เสียงหวน ผู้เป็นเจ้าของเรือ “รับประทานเตะผมสักป้าบเถอะครับ ในฐานะที่ผมทำมึงกรหักหัวเรือหัก”

อาเสี้ยหัวเราะที่ ๆ

“ข้ายกโทษให้ แต่ทีหลังขับเรือประมาทอย่างนี้เป็นโดนกระต๊อบแน่”

เจ้าแห้วยิ้มออกมาได้ ต่อจากนั้นทิดมีก็เชิญสี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉินึก และเจ้าแห้วขึ้นบ้านของเขา ชาวโกภกพระโจษจรรย์กันแฮดไปหมด คนเก่า ๆ หลายคนเคยรู้จักคณะพรรคสี่สหายของเราเป็นอย่างดี เมื่อ พล, นิกร, กิมหงวน เจ้าคุณปัจฉินึก และเจ้าแห้วขึ้นมาจากเรือ ก็ได้รับการทักทายจากชาวโกภกพระเป็นส่วน มาก สี่สหายกับท่านเจ้าคุณก็โอภาปราศรัยไต่ถามทุกข์สุขโดยทั่วหน้ากัน

ชายชราอายุประมาณ ๗๐ เศษคนหนึ่ง เดินเข้ามาหาคณะพรรคสี่สหาย แล้วยกมือไหว้เจ้าคุณปัจฉินึก กับสี่สหายอย่างพิณอบพิเทาด้วยเสียงสั่นเล็กน้อยตามธรรมดาคนแก่

“สวัสดิ์ขอรับ ท่านเจ้าคุณกับพวกคุณ ๆ จำผมได้ไหมครับ”

เจ้าคุณปัจฉินึก ลืมตาโพลง

“โอ – จำได้ซีพี่ เออแน่ แก่เฒ่าร่วงโรยลงไปอีกเยอะ” ท่านร้องเอ็ดตะโรแล้วถามเบา ๆ “พี่ชื่ออะไร นะ”

ชายชราเจ้าของร่างผอมสูงกลืนน้ำลายเอื้อง

“ก็ไหนว่าจำผมได้ยังไงล่ะครับ” แกพูดพลางหัวเราะกลาง “ผมชื่อแบนยังงี้ล่ะครับ เพื่อนเกลอของ อ้ายเซยที่ล่องลับไปแล้ว”

ท่านเจ้าคุณยื่นมือขวาให้จับ

“นี่กลับคล้ายคลึงคล้ายเหมือนกันว่า พี่คือพี่แบน ดีใจมากที่ได้พบกัน สบายดีหรือพี่”

ทิดแบนหรือลุงแบนชายชรายิ้มแป้น ภาคภูมิใจที่ได้สัมผัสมือกับผู้ที่ป็นเจ้าคุณบุญหนักศักดิ์ใหญ่ต่อ หน้าชาวโกภกพระทั้งหลาย

“ขอบคุณคะรับ เวลาเมื่อรัฐพิศเงินทองใช้ไม่เจ็บไม่ใช้มันก็สบายดี เวลาไม่มีเงินก็แย่น้อยครับ ถึง ร่างกายแข็งแรงจิตใจมันก็ไม่สบาย เจ้าคุณประสิทธิ์ กับคุณหญิงท่านไม่มาหอรอกหรือครับ”

“เจ้าคุณท่านไม่ใคร่สบาย เป็นโรคเบาหวานมานานแล้ว ท่านมาไม่ได้”

“เบาหวานหรือครับ เบาหวานก็ต้องกินผักขมต้มกระเพาะหมู กินหอยแครงลวกบ๋อย ๆ แล้วก็น้ำผึ้ง เดือน ๕ ก่อนนอนเพียงถ้วยเดียว อย่างเช้าเดือนเดียวก็หาย” พูดยบลุงแบนก็ยิ้มแหย ๆ เมื่อนึกขึ้นได้ว่า ดร. ดิเรกเป็นนายแพทย์ผู้ยิ่งใหญ่ปริญญาดังประเทศ ชายชราค่อย ๆ หันมาทางสี่สหายกับเจ้าแห้ว แล้วกล่าว กับนายแพทย์หนุ่มว่า “ยากกลางบ้านแบบไทย ๆ เราที่ผมว่าเขายืนยันว่า รักษาโรคเบาหวานได้เด็ดขาด ใช้ใหม่ ครับคุณหมอ”

นายแพทย์หัวเราะ สิ้นศิริชะช้า ๆ

“เบาหวานไม่มีทางที่จะรักษาให้หายได้ นอกจากทำให้น้ำตาลในเลือดน้อยลงด้วยการฉีดอินซูลิน หรือ กินยา ถ้าจะให้หายก็ต้องผ่าตัดใหญ่ เปลี่ยนตับใหม่”

ลุงแบนทำหน้าฉงน

“ทิดเยี่ยมลูกชายเจ้าของโรงสี มันเป็นเบาหวาน เดียวนี้มันหายแล้วครับคุณหมอ มันกินผักขมต้ม กระเพาะหมู แล้วกินน้ำผึ้งอยู่เดือนเดียว”

ดิเรกว่า “ถ้าหายก็ไม่ใช่โรคเบาหวาน เชื่อผมเถอะลุง คนไข้เบาหวานจะต้องรักษาตัวไปจนตาย แต่ เดียวนี้ยาดี ๆ จากเยอรมันและอเมริกามีมาก เป็นเบาหวานกินยาวันละสองเม็ดก็เหมือนกับไม่เป็นอะไร อ้า – คุณอาเจ้าคุณประสิทธิ์ ท่านไม่เลื่อมใสยาสำเร็จรูป ท่านชอบฉีดอินซูลิน เมียผมฉีดให้ทุกเช้า”

“อ้อ – ถ้าเจ้าคุณท่านล้มหายตายจากไปเมื่อไร เวลาเผาศพท่านต้องบอกให้ผมรู้บ้างนะครับ จะได้ไปเผาท่าน”

พลสะดุ้งโหยง

“แล้วกัน ทำไมลุงแข่งคุณพ่อผมล่ะครับ”

ลุงแบนหน้าตื่น

“ไอ้ย – ผมไม่ได้แข่ง ผมพูดตามตรง เจ้าคุณท่านก็แก่เฒ่าแล้วเปรียบเหมือนไม้ไผ่ด้มั้ง ผมเองและเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ก็เหมือนกัน อาจจะมีล้มหายตายไหงในวันพรุ่งนี้ก็ได้”

สี่สหายหัวเราะขำขันพร้อม ๆ กัน ก็มึนงงก่ล่าวถามลุงแบนว่า

“ผมทราบจากทิดมีว่า คุณลุงเซยของพวกเราท่านได้เป็นเจ้าพ่อที่นี่ และลุงเป็นคนทรงเจ้าพ่อไซ้ใหม่ครับ”

“ครับ ครับ ถูกแล้ว ผมเป็นคนทรงนายเซยท่านกลายเป็นเจ้าพ่อไปแล้ว คนทั้งโกรกพระเคารพนับถือมาก ผู้ที่อยู่ไกล ๆ ทางหัวแดน, ย่านม้ทรี, คุ้งสำเภาก็นับถือครับ มากกราบไหว้บนบานสารก่ล่าวเจ้าพ่อเสมอ ท่านให้กินรวบแน่นมากขอรับ”

นิกรว่า “พาพวกเราไปที่ศาลหน้อยซีครับ เราเป็นลูกหลานมาถึงนี่ก็ควรจะกราบไหว้ท่านก่อน”

ลุงแบนหันมาทางทิดมี ซึ่งกำลังคุยไม้อวดกับพรรคพวก ว่าเจ้าคุณปัจจุบันนี้ คือเจ้าพ่อของเขา ทำให้เจ้าหนุ่มโกรกพระขึ้นชมไปตามกัน

“อ้ายทิด อ้ายทิดมี”

เจ้าหนุ่มใหญ่หันมาทางชายชรา

“ว่าไงลุง”

“เอ็งพาเจ้าคุณกับคุณ ๆ ไปที่ศาลเจ้าพ่อหน้อยซี ข้าจะรีบไปหาท่านพระครู”

ดร. ดิเรกพูดเสริมขึ้นทันที

“เดี๋ยวก่อนลุง พวกผมอยากให้คุณเข้าทรงเจ้าพ่อ”

ลุงแบนนั่งคิด

“ได้ครับ แต่ขอให้เป็นหัวค้ำ ตอนนีเจ้าพ่อท่านไม่อยู่หรอกครับ”

“ท่านไปไหนล่ะพี่แบน” เจ้าคุณปัจจุบันนี้ถาม

“ไปเก็บเงินที่พวกผีมันกู้ท่านไปครับ ท่านบ่นกับผมว่า มนุษย์เราว่าเหลวไหลแล้ว พวกผียังเหลวไหลยิ่งกว่าคนไปไหน ๆ ให้กูไปแล้วไม่มีใครจะได้คืน มันหลบหน้ากันเก่งครับ เพราะมันหายตัวได้และปลอมแปลงตัวได้ต่าง ๆ นานา”

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ทำหน้าเหยเกไปตามกัน ท่านเจ้าคุณยกมือตบป่าชายชราคนทรงเจ้าพ่อแล้วก่ล่าวว่า

“คืนนี้ตอนหัวค้ำเชิญพี่แบนมาที่เรือเราหน้อย จะได้ทรงเจ้าพ่อให้พวกเราดู ฉันทและพวกเด็ก ๆ อยากจะเฝ้าท่านและคุยกับท่าน คงจะตื่นตื้นมากทีเดียว มาให้ได้นะพี่แบน มากินข้าวกับพวกเราด้วย”

“ได้ครับ ค้ำ ๆ ผมจะมาที่เรือ ผมต้องไปธุระละครับ ท่านพระครูท่านจะแต่งผมเป็นกรรมกรงานวัดฉลองศาลาฟังธรรมที่เพิ่งสร้างเสร็จ” พูดจบชายชราที่พาตัวเดินไปจากที่นั่น

ทิดมีพาเจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ กับสี่สหาย และเจ้าแห้วตรงไปยังศาลเจ้าพ่อเซย ซึ่งกำลังเป็นที่สักการะ
เคารพของชาวโกรกพระทั้งหลาย ตลอดจนกระทั่งข้าราชการของอำเภอนี้ ศาลเจ้าพ่อเซยอยู่ในบริเวณเนื้อที่ดิน
ของทิดสินั่นเอง เป็นเรือนชั้นเดียวขนาดเล็ก พื้นสูงจากพื้นดินเพียงฟุตเดียว มีประตูหน้าต่างสวยงาม หลังคา
มุงสังกะสี ซึ่งพรรคพวกของลุงแบนและทิดมีช่วยกันสละทุนทรัพย์สร้างเรือนหลังนี้ขึ้น ในราคา ๕,๐๐๐ บาท
โดยไม่ต้องเสียค่าจ้างแรงงาน ศาลนี้มั่นคงแข็งแรงมาก ใช้ไม่จริงทั้งสิ้น ปลูกอยู่ใต้ต้นไทรใหญ่ บรรายากาสมีด
ครึ้มวังเวง

คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ และเจ้าแห้วเดินตามทิดมีเข้าไปในศาลเจ้ายกกริบ มีโต๊ะสี่
เหลี่ยมยาวตั้งตระหง่าน บนโต๊ะมีรูปถ่ายของลุงเซยตั้งแต่ครั้งสมัยอุทอง บรรจุกอยู่ในกรอบไม้สักเก่าคร่ำคร่า
เป็นรูปขยายขนาด ๑๒ นิ้ว ลุงเซยซึ่งครั้งนั้นเป็นกำนัน อายุในวัย ๔๐ เศษ แต่งกายภูมิฐานนุ่งผ้าม่วง สวมเสื้อ
ราชปะแตน ติดตราราชสีห์อมยิ้ม ถ่ายเต็มตัว นั่งบนเก้าอี้ ขาสองข้างติดกันนั่งทรงตัวตรง วางมือลงบนขา
และกางนิ้วมือออกทั้ง ๑๐ นิ้ว แทบเท้าของรูปนั้นมีสุนัขจำลองตัวหนึ่ง ภาพนี้เก่าแก่มาก มีรอยขาดชำรุดหลาย
แห่ง ถ่ายจากร้านฉายาขงเบ้ง บ้านหม้อ ซึ่งเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ พาไปถ่ายและออกเงินให้ด้วย

รูปถ่ายหรือฉายาลักษณ์ของเจ้าพ่อเซยตั้งเด่นอยู่บนโต๊ะ ท่ามกลางพานดอกไม้และเครื่องบูชาสารพัด
ข้างม้าตุ๊กตาตัวเล็ก ๆ นอกจากนี้ ยังมีหวัจระเข้ขนาดสองศอกหนึ่งหัว โต๊ะนี้คลุมด้วยผ้าสีแดง

ภายในศาลมีเสื่อสีขาวปูต่อกันหลายผืน เบื้องหน้าโต๊ะมีกระถางธูปและที่ปักเทียน พร้อมด้วย
กระบอกดีดไม้คว่ำหางยี่สิบสี่ทอนลักษณะคล้ายกลีบบัสน้ำมัน ด้านซ้ายของห้องมีโต๊ะหนึ่งโต๊ะ บนโต๊ะมีหีบไม้ใส่
เงินคนำรุงศาล ค่าน้ำมันตะเกียงสุดแล้วแต่จะศรัทธา มีใบเขียนชื่อวางอยู่เป็นปึก ๆ หลายแถว เจ้าหนุ่มวัย
เบญจเพศคนหนึ่ง ซึ่งเป็นหลานปู่ของลุงแบนเป็นช่างปอกขี้ หรือผู้ดูแลทำความสะอาดศาลนี้ พอพลบค่ำก็ปิด
ศาลกลับไปนอนบ้าน

“อ้ายแก้ว” ทิดมีกล่าวทักหลานชายลุงแบนอย่างสนิทสนม “กูพาเจ้านายมาจากบางกอกกะ ท่านจะ
มาให้เจ้าพ่อ”

อ้ายหนุ่มร่างใหญ่ รีบเข้ามาหาเจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ กับสี่สหายและเจ้าแห้วทันที แล้วยกมือไหว้อย่าง
นอบน้อม

“เชิญขอรับ เชิญเจ้านายนั่งซีครับ”

พลยืมให้เจ้าแก้ว

“ขอบใจน้องชาย เธอเป็นคนดูแลศาลเคยได้ लाभผลจากเจ้าพ่อบ้างหรือเปล่า”

“ได้บ่อย ๆ ครับ งวดวันที่ ๕ ผมก็ได้ตั้ง ๕,๐๐๐ เจ้ามือที่ปากน้ำโพถึงกับแปลกใจว่าทำไมพวกโกรก
พระถูกกินรวบบ่อย ๆ”

เสี่ยหงวนหัวเราะ ๆ

“เล่นกินรวบไม่กลัวนายอำเภอจับหรือ”

แก้วหันมาทางอาเสี่ยแล้วยิ้มให้

“นายอำเภอกับผู้บังคับกองตำรวจ ผากผมไปแทงที่ตลาดปากน้ำโพทุกงวดแหละครับ เดือนที่แล้วผู้
กองถูกกินรวบตั้งหมื่น ตั้งเครื่องสังเวยเจ้าพ่อเต็มศาลไปเลยครับ ท่านปลัดและผู้หมวดก็เคยถูก ที่นี้เล่นกินรวบ
กันทุกบ้านแหละครับ ตอน ๕ โมงเช้าผมเข้าทรงเจ้าพ่อที่นี้ผู้คนยัดเยียดเบียดเสียดกันจนไม่มีที่ที่จะนั่ง นาย

อำเภอกับคุณนาย ผู้กองกับคุณนาย ท่านปลัดกับแม่ยาย ผู้หมวด สรรพสามิต สรรพากรอำเภอกันแน่นไปหมดครับ”

เจ้าคุณปัจฉินึกๆ กับสี่สหายต่างมองดูหน้ากันและยิ้มให้กัน ต่อจากนั้นทุกคนก็พากันไปนั่งเบาะหน้าโต๊ะบูชา เจ้าแก้วรีบจุกฐูปเทียนมาแจกคนละชุด นิกธามขึ้นว่า

“ให้พี่หรือน้องชาย”

“แะะ แะะ ชุดละ ๒๐ บาทเท่านั้นแหละครับ”

นิกธามตั้งชุดตัวเขาร้องขึ้นดัง ๆ

“โธโธ แถวนี้นอกไม้ฐูปเทียนหาไม่ใคร่ได้หรือ ถึงแพงอย่างนี้”

เจ้าแห้วพูดเสริมขึ้นทันที

“มันจะชุดเล็กกันมากไปแล้วพรรคพวก ดอกไม้ฐูปเทียนที่ตลาดโกกรพระเยอะแยะไป”

เจ้าแก้วยิ้มแห้ง ๆ

“ถูกแล้วพี่แห้ว ดอกไม้ฐูปเทียนที่มีแะะ แต่เศรษฐีอย่างเจ้านายของพี่แห้วนาน ๆ ถึงจะมาโกกรพระสักคนหนึ่ง”

“น่าฟัง” เจ้าแห้วคราง “แล้วก็น่าเตะด้วย”

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉินึกๆ และเจ้าแห้ว ต่างจุกฐูปเทียนสักการะดวงวิญญาณของนายเซย พัทธาภรณ์ เจ้าแห้วกับเจ้าแก้วนั่งพับเพียบเรียบร้อยอยู่ทางหนึ่ง ทุกคนได้อธิษฐานขอให้วิญญาณของนายเซยได้เสวยสุขอยู่ในที่สุขคติภพ โดยเฉพาะพลมีความตั้งอกตั้งใจกราบไหว้วิญญาณ ของลุงเซยมากกว่าคนอื่น

ดอกไม้ฐูปเทียนถูกนำไปวางและปักไว้ยังที่ของมัน เสียหงวนหยิบกระบอکیدัวอันหนึ่งขึ้นมาพิจารณา ดู แล้วกล่าวกับเพื่อนของเขา

“สันต์ตัวกันเถอะวะพวกเรา เอาไหมหมอ”

ดร. ดิเรกสันศิริชะ

“โน โธใคร่เลือกมโนะในเรื่องนี้ โธเชื่อว่าโชชะตานั้นอยู่ที่การกระทำของคนเราต่างหาก ถ้าเราขยันหมั่นทำงานหรือทำมาหากินมันก็มีลาภมีผล ถ้าขี้เกียจมันก็แะ”

กิมหงวนมองดูรูปถ่ายของเจ้าพ่อเซยแล้วกล่าวว่า

“คุณลุงครับ คุณลุงช่วยกรุณาชี้โชชะตาให้ผมด้วยนะครับ หมู่นี้การค้าของผมแย่มาก ขาดทุนไปเกือบเท่าศิริชะคุณอาแล้ว”

ท่านเจ้าคุณปัจฉินึกๆ แยกเขี้ยว

“เดี๋ยวก็ถึงเบรียงเข้าให้เท่านั้นเอง ทำไมจะต้องมาเปรียบเทียบกับกบาลของข้าด้วย”

เสียหงวนหัวเราะ ยกกระบอکیدัวขึ้นเขย่าเสียงลั่น สักครู่ไม้ตัวอันหนึ่งก็หลุดออกมาจากกระบอکیدัวหงวนหยิบขึ้นมาดูหมายเลขแล้วเขาก็หันมาทางเจ้าแก้ว คนดูแลศาล

“เบอร์ ๕ ไม้ผู้น้องชาย ดีไหม”

เจ้าหนุ่มผู้เป็นหลานชายของลุงแบนนิ่งคิด

“ไม่มีใครดีหรอกครับ” พูดจบเขาก็ลุกขึ้นเดินไปที่โต๊ะใบเซียมซี สักครู่ก็ถือใบเซียมซีฉบับหนึ่งตรงเข้ามาทูลตัวลงนั่งข้างกิมหงวน แล้วส่งให้อย่างนอบน้อม

อาเสียรับใบเซียมซีมาพิจารณา ดู แล้วเขาก็อ่านข้อความในนั้นดัง ๆ

ใบที่ ๕ บ้าเหอเจอเรื่องยุ่ง

เมียให้นอนนอกมุ้งนยุงกัด
เพราะเมาเหล้าเที่ยวอย่างว่าบ้าซัด ๆ
ย้ายหมาวัดหลานกูผู้มั่งมี
จงฟังคำลวงว่าอย่าเหลวไหล
อันเหล้ายาพาให้เสียศักดิ์ศรี
สามะเลเทเมาไม่เข้าที่
ลวงหวังใยเจ้าทั้งสี่ทุกวันเอย.

“ไอ้โฮ” นิกรร้องลั่น “เซียมซีนี่พิเศษจริงเว้ย คุณลุงเราศักดิ์สิทธิ์มาก ส่งกระบอกตี้วมาให้กันซีอ้าย
หงวน กันลองดูบ้าง ตามปรกติกันไม่เลื่อมใสใบเซียมซีหรอก แต่เซียมซีเจ้าพ่อคุณลุงของเราแน่มาก”

กิมหงวนส่งกระบอกตี้วให้นายจอมทะเล้น

“ลองดูอ้ายกร”

นิกรมองดูรูปถ่ายของเจ้าพ่อเซย แล้วกล่าวขึ้นดัง ๆ

“คุณลุงครับ ผมอยากทราบว่าโชคชะตาของผมเป็นยังไง เมื่อไรผมจะมีลาภ เมื่อไรจะพบเนื้อคู่ แล้วก็พ่อ
ตาของผมคนนี้เป็นยังไงบ้างครับ พอฟังพาท้ายได้บ้างไหม คุณลุงกรุณาบอกผมให้ละเอียดนะครับ”

นิกรยกกระบอกตี้วขึ้นเขย่าทันที ไม้ตี้วหลุดออกมาทั้งกระบอก พลหัวเราะลั่น

“อย่าเอียงกระบอกให้มากนักซีอ้ายกร เอียงนิดเดียวเท่านั้น”

นายจอมทะเล้นบ่นพึมพำ เก็บไม้ตี้วใส่กระบอกแล้วเขย่าใหม่ คราวนี้พยายามเขย่ากระบอกตี้ว
อย่างตั้งใจ สักครู่หนึ่งไม้ตี้วอันหนึ่งก็หลุดกระเด็นออกมาจากกระบอกของมัน

ดร. ดิเรกเอื้อมมือตะครุบหยิบมันขึ้นมาดู นิกรกล่าวถามทันที

“เบอร์อะไรหมอ”

“เบอร์ ๑๓ วะ”

“แยะเว้ย ถ้าจะไม่ดีแน่” แล้วเขาก็หันมาทางเจ้าหนุ่มลูกโกรกพระ “ขอเบอร์ ๑๓ ให้กันใบเถอะน้อง
ชาย”

เจ้าแก้วลุกขึ้นพาดำเดินไปที่โต๊ะใบเซียมซี ยืนเลือกอยู่เพียงครู่เดียวก็หยิบใบเซียมซีสีแดงฉบับหนึ่ง
เดินเข้ามาหานิกร เขาทรุดตัวลงนั่งพับเพียบข้างนายจอมทะเล้น ส่งใบเซียมซีให้แล้วกล่าวอย่างนอบน้อม

“ตั้งแต่สร้างศาลมา ไม่เคยมีใครเสี่ยงได้เบอร์ ๕ กับเบอร์ ๑๓ เลยครับ แปลกแท้ ๆ”

นิกรยิ้มให้นายแก้ว เขามองดูข้อความในใบเซียมซีนั้นแล้วอ่านดัง ๆ

ใบสิบสามถามหาลาภได้ลาบเนื้อ

กินกับเหล้าพิเศษเหลือแซ่บอิหลี
ถามหาคู่มืออยู่แล้วอ้ายอัปรีย์
ถามถึงโรคโรคก็มีต้องจิตยา
ถามพ่อตาว่าตีวีเศษนัก
ถึงหัวล้านก็น่ารักเป็นหนักหนา
มีบุญหนักศักดิ์ใหญ่เป็นพระยา
ได้พ่อตาคนนี้ตีนักเอย.

เสียงหัวเราะของคณะพรรคสี่สหายดังขึ้นอย่างครืนครอง เจ้าคุณปัจจุบันฯ ทำหน้ากระเรียกระด
ชอบกล ท่านมองดูลูกเขยจอมทะเล้นของท่านแล้วกล่าวว่า

“สงสัยว่าแกติดกลอนสดอ่านเอาเอง มีอย่างไหนที่เหน็บแนมโว่โว่แบบเซียมซีจะบอกได้ถูกต้องอย่างนี้”

นิกรส่งใบเซียมซีฉบับนั้นให้พ่อตาของเขา แล้วพูดพลางหัวเราะพลาง

“คุณพ่ออ่านดูซีครับ ปู่โธ...เห็นผมเป็นสุนทรภู่ไปได้จะได้ว่ากลอนสด”

ท่านเจ้าคุณมองดูคำกลอนในใบเซียมซีและอ่านดูแล้ว ท่านก็ตื่นตื่นแปลกใจเหลือที่จะกล่าว คำ
กลอนในใบเซียมซีตรงกับที่นิกรอ่านทุกประการ เจ้าคุณปัจจุบันฯ ชมวดคิ้วย่นค้อย ๆ หันมาทางเจ้าแก้วแล้ว
ถามว่า

“ใบเซียมซีนี้ใครแต่งวะ”

เจ้าแก้วยิ้มแห้ง ๆ

“ยังไม่ทราบครับ ผมรู้แต่ว่าปู่แก่ไปจ้างเขาพิมพ์ที่โรงพิมพ์ปากน้ำโพ”

ท่านเจ้าคุณมีความสนใจกับใบเซียมซีอย่างยิ่ง ท่านเปลี่ยนสายตาไปที่เสียงหวน

“ขอใบเซียมซีของแกให้อ่านดูหน่อยเถอะวะ”

อาเสียงส่งให้โดยดี

“ดูซีครับ เจ้าพ่อลุงเขยของเราแน่จริง ๆ”

เจ้าคุณปัจจุบันฯ คลื่นออกอ่านข้อความในนั้น อ่านจบท่านก็หัวเราะหึ ๆ เติมไปด้วยความศรัทธา
เลื่อมใส ท่านส่งใบเซียมซีคืนให้กิมหงวน แล้วกล่าวว่า

“อาจจะลองเสียงเซียมซีดูบ้าง”

นิกรรีบส่งกระบอกตัวให้พ่อตาของเขาทันที เจ้าคุณปัจจุบันฯ ยกกระบอกตัวเหนือศีรษะอธิษฐานในใจ
ทำปากขมขมิบอยู่สักครู่ ท่านก็ลดกระบอกตัวลง แล้วเขย่าเสียงดังกร๊อกกรึก ๆ สี่สหายต่างมองดูหน้าแล้ว
ยิ้มให้กัน เจ้าแก้วรีบลุกขึ้นเดินไปที่โต๊ะใบเซียมซี เลือกลูกใบเซียมซีฉบับหนึ่ง แล้วถือกลับมาทุดนั่งข้างเจ้า
แก้วตามเดิม พอดีไม้ตีวงกระบอกที่เจ้าคุณปัจจุบันฯ เขย่าได้กระเด็นออกมาจากกระบอกหนึ่งอัน

“เบอร์ ๑๕ ใช่ไหมครับเจ้าคุณ” เจ้าแก้วถาม

ท่านเจ้าคุณมองดูหมายเลขที่ไม้ตีแล้วหันมาทางเจ้าแก้ว

“ทำไมแกรู้ล่ะ”

เจ้าแก้วหัวเราะ

“รู้ซีครับ อย่างไรก็ตามเจ้าคุณก็ต้องได้เบอร์นี้ ยังไม่มีใครได้เบอร์นี้หรือครับตั้งแต่ตั้งศาลมา” พุดจบเจ้า
แก้วก็คลานเข้ามาหาเจ้าคุณปัจจุบันฯ แล้วส่งใบเซียมซีหมายเลข ๑๕ ให้

ท่านเจ้าคุณยิ้มแป้น

“แกนี่ตาใจเจ้าพ่อถูกไว้ย ฉันเสียงได้เบอร์ ๑๕ จริง ๆ” แล้วท่านก็ส่งใบเซียมซีแผ่นนั้นให้นิกร

“เข้า...แกช่วยอ่านหน่อยซี”

นายจอมทะเล้นมองดูข้อความในใบเซียมซีนั้น แล้วเขาก็อ่านเสียงแจ้ว ๆ เหมือนกับเด็กนักเรียนอ่าน
หนังสือ

ที่สิบห้าตกที่นั่งขุนช้างแน่

ตั้งแต่หนุ่มจนแก่ไม่มีผม

มีแต่เงินไรไภษาน่านิยม

ยาปลูกผมไม่ยากเลยเฉลยความ
เคียวชี้ไก่ให้เป็นมันคั้นให้ชั้น
ทาวันละก็หนักไม่ห้าม
ยาฝีบอกไม่ใช่หลอกให้ทำตาม
จบเนื้อความใบเซียมซีเท่านี้เอง.

พอนิกรอ่านจบ เจ้าคุณปัจฉินึกๆ ก็รีบกระซอกใบเซียมซีมาจากมือนิกรทันที ท่ามกลางเสียงหัวเราะ
ของคณะพรรคสี่สหาย ท่านเจ้าคุณอ่านดูข้อความในนั้นแล้วท่านก็ทำหน้าตาเหยงเขยงบด

“อ้อ, แปลกไฉน เซียมซีที่นี้คล้ายกับทำไว้เฉพาะคนหนึ่ง ๆ” แล้วท่านก็หันมาทางนายแก้ว เจ้าหนุ่ม
ลูกโกรกพระ “ถามจริง ๆ เถอะวะนายแก้ว มีใครเคยเสี่ยงเซียมซีได้ใบ ๑๕ บ้างหรือเปล่า”

เจ้าหนุ่มแก้วก๊วลั่นหัวเราะแทบแย้

“ไม่เคยปรากฏว่าใครได้ใบนี้ครับ”

นิกรขอให้พลกับ ดร. ดิเรกเสี่ยงใบเซียมซี แต่สองสหายปฏิเสธ ขณะนั้นมีหญิงชายชาวชนบทกลุ่ม
หนึ่งรวม ๕ คน พากันเดินเข้ามาในศาลอลอย่างสงบเรียบร้อย คนเหล่านี้มีอายุมากแล้ว เดินทางมาจากตำบลใกล้เคียงด้วยความเลื่อมใสศรัทธาเจ้าพ่อเซย เจ้าแก้วรีบลุกขึ้นเดินเข้าไปต้อนรับเพื่อขายดอกไม้ธูปเทียน เจ้าคุณ
ปัจฉินึกฯ ชวนสี่สหายกลับ

“กลับเร็วเราเถอะไฉน ไปพักผ่อนอาบน้ำอาบทำกันเสียที คินนี้เรานัดพี่แบนไว้เรียบร้อยแล้ว ถ้าพี่
เซยมาเข้าทรงพี่แบนคงสนุกแน่”

ทุกคนต่างก้มลงกราบเจ้าพ่อเซย ทิดมีปราคาเข้ามาประนมมือไหว้เจ้าคุณปัจฉินึกฯ อย่างนอบน้อม

“เจ้าคุณครับ ผมอยากจะขอความกรุณาเจ้าคุณ ให้ไปบ้านท่านผู้ใหญ่เสียเดี๋ยวนี้ไม่ดีหรือครับ ผมจะ
ได้โล่งใจและสบายใจ”

เจ้าคุณปัจฉินึกฯ ชมวดคิ้วย่น

“แกจะให้ฉันไปสู้ออกลูกสาวเขา ให้แก่เดี๋ยวนี้ ยังงั้นหรือ”

“ครับ ผมใจร้อนจริง ๆ ขอรับ นึกว่าเจ้าคุณเอ็นดูสัตว์ผู้ยากเถอะครับ ผู้ใหญ่มิ่งเขาคงต้อนรับเจ้าคุณ
เต็มที”

ท่านเจ้าคุณมองดูทิดมีอย่างเห็นใจ

“เฮ...ไปเดี๋ยวนี้ก็ได้” แล้วท่านก็หันมาทางสี่สหาย “พวกแกกลับไปเรือก็แล้วกัน ประเดี๋ยวก็ถึง
เวลากินเหล้ากันแล้ว อาจจะไปบ้านผู้ใหญ่บ้านกับทิดมีเขา พุดสู้ออกเสียให้เสร็จเรื่อง ถ้าฝ่ายหญิงเขาไม่ขัดข้อง
ก็ให้แต่งงานวันสองวันนี้แหละ พวกเราจะได้อยู่ช่วยงานทิดมีให้เต็มที”

ทุกคนต่างลุกขึ้นเดินออกไปจากศาล เจ้าแก้วติดตามออกไปทันที แล้วทวงเงินค่าดอกไม้ธูปเทียน
เสียหงวนส่งธนบัตรใบละร้อยให้รวมสองฉบับ เจ้าแก้วยกมือไหว้ประหลก ๆ ให้ศีลให้พรอาเสียกิมหงวนมาก
มาย สี่สหายกับเจ้าแห้วพากันกลับไปเรือ “นางนวล” ส่วนทิดมีเจ้าหนุ่มใหญ่พาเจ้าคุณปัจฉินึกฯ ไปบ้านผู้
ใหญ่บ้านมิ่ง ผู้เป็นบิดาของสาวรัก

ก่อนค่ำวันนั้นเอง ชาวแก้วแพร่สะพัดไปทั่วตลาดโกรกพระ ผู้ใหญ่มิ่งตกลงยกธิดาคณเล็กของเขาให้ทิด
มีเจ้าหนุ่มใหญ่ ซึ่งเจ้าแก้วของทิดมีนั่นคือ พล.ท. พระยาปัจฉินึกฯ นายทหารชั้นผู้ใหญ่จนการ และคบคิด
ผู้มั่งคั่ง มีความสัมพันธ์รักใคร่กับเจ้าพ่อเซยเหมือนกับญาติสนิท บรรดาเพื่อนฝูงของทิดมีต่างพากันมาหาทิดมี
และแสดงความยินดีอย่างจริงใจ ส่วนพี่มิ่งคลสมรสนั้น ผู้ใหญ่มิ่งบิดาของมะลิขอผลัดไปอีก ๓ เดือน แต่ทิด

มีกับมะลิจะหมั้นกันในตอนสายวันมะรืนนี้ และพ่วงนี้ทิดมีจะไปตลาดปากน้ำโพเพื่อหาซื้อแหวนหมั้นสักวงหนึ่งในราคาไม่เกิน ๕,๐๐๐ บาท ตามคำแนะนำของเจ้าคุณบัจฉนีกฯ ผู้ใหญ่มิ่งไม่ได้เรียกร้อยอะไรเลย เขาตื่นเต้นมากเท่าที่เจ้าคุณบัจฉนีกฯ เป็นเจ้าแม่ของฝ่ายทิดมี

คั่ววันนั้น บนศาลฟ้าของเรือนต์ “นางนวล” มีการเลี้ยงกันอย่างมโหฬาร แสงไฟฟ้าส่องสว่างจ้าราวกับกลางวัน ทิดมีกับคนของเขาได้จัดอาหารค่ำอย่างดีที่สุดหลายอย่าง มาเลี้ยงสี่สหายกับเจ้าคุณบัจฉนีกฯ ดร. ดิเรกสั่งให้คนเรือ ยกเครื่องรับโทรทัศน์ขนาด ๒๔ นิ้วไปตั้งท้ายเรือ เปิดให้ชาวโกรกพระชม บนดลิ่งจึงเต็มไปด้วยชาวบ้านเกือบ ๒๐๐ คน นั่งดูโทรทัศน์กันสลอน ส่วนมากในชีวิตของเขาก็เพิ่งได้เห็นโทรทัศน์ในครั้งนี้

ทิดมีกับลุงแบน ได้มาร่วมรับประทานอาหารกับคณะพรรคสี่สหายด้วย ทิดมีคุยจ้อตลอดเวลา ชมว่ามะลิของเขาเป็นกุหลาบดอกงามของโกรกพระ หนุ่ม ๆ หลายคนต่างซึ่งรักหักสวาทกัน แต่เขาเป็นผู้ที่มีโชคดีกว่าเพื่อนมะลิจึงรักเขา ไม่รังเกียจว่าเขามีอายุแก่กว่าหลอนตั้ง ๑๕ ปี มีหน้าซ้ำผู้ใหญ่มิ่งบิดาของหลอนยังรักใคร่พอใจเขา เพราะเห็นว่าเขาเป็นคนเอางานเอาการ ตั้งอกตั้งใจทำมาหากิน ไม่เคยมีความประพฤติเสียหายมาแต่ก่อน เขาอวดว่ามะลิของเขามีทรวดทรงเหมือน โซเฟีย ลอเรน ส่วนว่าส่วนโค้งใกล้เคียงกันมาก ซึ่งเขาเคยดูจากภาพยนตร์ของรถขายยาบริษัทหนึ่ง ซึ่งเดินทางมาโกรกพระเมื่อปีกลายนี้

การดื่มเหล้าและรับประทานอาหารสิ้นสุดลงในเวลา ๑๙.๓๐ น. เจ้าคุณบัจฉนีกฯ อยากรู้การเข้าทรงเจ้าพ่อเซมมาก จึงเรียกเจ้าแห้วกับพวกลูกเรือให้มาช่วยกันเก็บจานอาหาร ขวดเหล้า ขวดโซดา ออกไปจากห้องนั้น ต่อจากนั้นลุงแบนก็เริ่มเตรียมตัวทรงเจ้าพ่อ

สี่สหายกับเจ้าคุณบัจฉนีกฯ และเจ้าแห้ว นั่งขัดสมาธิบนพื้นเรือห้อมล้อมคนทรง ซึ่งกำลังจูดรูปเทียนบูชาเจ้าพ่อ สักครู่ชายชราที่ปักรูปเทียนไว้ในกระถางรูปเล็ก ๆ และเชิงเทียนที่ตั้งไว้ข้างหน้า

นิกรกล่าวถามขึ้นทันที

“เข้าหรือยังลุงแบน”

“ยังครับ”

“ว่า - เข้าเร็ว ๆ หน่อยซีลุง”

ชายชรายิ้มให้นายจอมทะเล้น

“อดใจรออีกสัก ๑๐ นาทีเถอะครับ ผมรับรองว่าอีกสักครู่พวกคุณจะต้องได้คุยกับเจ้าพ่อแน่ ๆ ใครจะไต่ถามโชคชะตาราศี หรือใครจะขอเลขทำนายสามตัวก็เตรียมไว้เถอะครับ แต่ผมขอเตือนไว้เสียก่อน อย่าไปพูดล้อเล่นท่านให้เหมือนเมื่อครั้งที่ท่านยังมีชีวิตอยู่นะครับ เจ้าพ่อท่านพูดอะไรเป็นงานเป็นการ ถ้าใครซัดใจท่านหรือทำให้ท่านโกรธเคืองแล้ว ท่านจะออกไปจากร่างทรงผมทันที”

ดร. ดิเรกมีท่าทีกระสับกระส่าย

“อ้อไร ออไร ลงมือเชิญเจ้าพ่อเถอะลุง ฝรั่งตื่นเต้นมาก อยากรู้อะไรเห็นเท็จจริงในเรื่องนี้”

ลุงแบนนั่งขัดสมาธิ ขยับผ้าขาวม้าที่ห่มสะพายเฉียงให้เรียบร้อย แล้วหลับตาประนมมือนิ่งเฉย สี่สหายมองดูหน้ากันและยิ้มให้กัน เจ้าคุณบัจฉนีกฯ จีปากและโบกมือห้ามไม่ให้พูดอะไร เวลาผ่านไปราว ๕ นาที ลุงแบนก็มีอันเป็นอย่าน่าประหลาด ชายชราหงายหลังผล็อง ศีรษะตอนท้ายทอยพาดพื้นเรือดังโครม ลุงแบนชักพลาด ๆ ทำปากเบี้ยวปากบูดหลังแอ่น ตัวเนื้อเกร็งไปหมด นิกรตกใจล้มตาโพลง หันมาทวงนายแพทย์หนุ่ม

“ช่วยซีไว้ยัยอ้ายหมอ ยิสที่เรียล่งงานลุงแบนแน่ ลงตัวเกร็งมือตีนเหยียดยั้งจี้ร้อยทั้งร้อย”

เจ้าคุณปัจฉินึกฯ ทำตาเขียวกับนิกร

“นั่งเฉย ๆ อ้ายกร พี่แบนแกไม่ได้เป็นอะไรหรอก เจ้าพ่อกำลังเข้าแก”

กิมหงวนกระซิบกระซาบกับนายจอมทะเล้น

“ดูคล้าย ๆ กับหมาถูกยาเบื่อวะ”

นิกรนัยน์ตาเหลือก

“อย่าพูดเดี๋ยวเจ้าหักคอ”

“ฮ่า ฮั่นหักคอก็อชกปากกันเท่านั้นแหละ เจ้าก็เจ้าเถอะวะ” อาเสี่ยพูดเสียงกระซิบ

ในสองสามนาที่นั่นเอง ชายชราซึ่งนอนซุกดินซึ่กอกเหมือนกับคนที่ถูกเจ้าเข้าก็แน่นิ่งไป และแล้วลุงแบนก็ผลุนผลันลุกขึ้นนั่งในท่าขัดสมาธิ ขาทั้งสองข้างชันพับ ๆ นัยน์ตาสีมโพลงแทบจะโปนถลนออกมานอกเบ้า ไบหน้าลุงแบนมึงถึงน่ากลัว ริมฝีปากสั้นเล็กน้อย เจ้าแห้วตัวสั้นนั่งกริบร้องบอกเจ้านายของเขาด้วยเสียงสั้นเครือ

“รับประทานเข้าแล้วครับ เจ้าพ่อเข้าแล้ว”

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉินึกฯ และทิดมีต่างก้มลงกราบเจ้าพ่อเซยพร้อม ๆ กันราวกับนัดกันไว้ ณ บัดนี้วิญญาณของนายเซย พชราภรณ์ ผู้เป็นลุงของพลได้เข้าสิงในร่างของลุงแบนแล้ว ท่าทางของลุงแบนผิดแผกไปเป็นคนละคน

“ฮะฮ่า นึกว่าใครที่ไหน” เสียงลุงแบนกล่าวขึ้น แต่สี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉินึกฯ แลและเจ้าแห้วตื่นตื่นแปลกใจไปตามกัน ทุกคนจำได้ว่าเสียงนี้เป็นเสียงของลุงเซย “อ้ายหมาพลหลานข้า อ้ายหมากร อ้ายหมาหงวน อ้ายหมาหมอ อ้ายหมาแห้ว แล้วก็เจ้าคุณปัจฉินึกฯ น้องชายกบาลหนึ่งของข้า ยังไง.....สบายกันดีหรือ ฮะ ฮะ”

เจ้าคุณปัจฉินึกฯ ยิ้มให้คนทรง

“สบายดีพี่เซย ถึงแม้ว่าพี่เซยตายไปนานแล้ว ฉันทับลูกหลานก็ยังนึกถึงพี่เซยเสมอ ยินดีมากที่ทราบ ว่าพี่เซยได้เป็นเจ้าพ่อที่โกรกพระนี่”

คนทรงหัวเราะเสียงกังวาน เสียงหัวเราะนั้นก็คือเสียงของลุงเซยอีกนั่นแหละ

“ผมไม่เคยมีบาปกรรมกับใคร ตายมาอยู่เมืองผีจึงได้เป็นเจ้า เดียวนี้ผมสบายมากเจ้าคุณ”

กิมหงวนกล่าวถามขึ้นทันที

“คุณลุงอยู่สวรรค์หรือนรกแน่ครับ ช่วยบอกพวกเราหน่อยเถอะครับ”

คนทรงสะดุ้งโหยง

“ไม่ใช่สวรรค์แล้วก็ไม่ใช่นรก ข้ายังอยู่ร่วมโลกกับพวกเอ็ง แต่ข้าเป็นผีพวกเอ็งจึงไม่มีโอกาสเห็นตัวข้า ยังไงวะอ้ายหมาหงวน เอ็งยังฉีกเบ๊งค์เล่นอยู่อีกหรือเปล่า ฮะ ฮะ ข้าเคยเล่าเรื่องของเอ็งให้ยมบาลท่านฟัง ท่านหัวเราะงอหายไปเลย ท่านบอกว่าคนอย่างเอ็งคงไม่เต็มเต็งแน่ ๆ”

กิมหงวนหัวเราะชอบใจ

“เมื่อไรคุณลุงจะได้ไปเกิดเสียทีครับ ตายมาหลายปีแล้ว”

คนทรงลืมหูลืมตาโพลง

“อ้ายหมา การเกิดคือความทุกข์ เกิดเป็นคนมีแต่เรื่องยุ่งยากสู้เป็นผีอย่างข้าไม่ได้ ในปรโลกข้าสบายดี ผัวผอนไม่ต้องนุ่งก็ได้ นึกอยากจะทำตัวเล่นหรือแปลงตัวเป็นอะไรก็ได้ ข้าวปลาอาหารไม่เดือดร้อน มีก็กินไม่มีก็ไม่กิน เป็นมนุษย์แสนจะลำบาก ถึงแม้จะร่ำรวยมีเงินเป็นล้านอย่างเอ็งก็ต้องเหน็ดเหนื่อย”

พล พัทธภรณ์ ยกมือไหว้คนทรงแล้วถามว่า

“คุณลุงครับ ผมอยากจะทราบว่าคุณพ่อผมที่ป่วยเป็นโรคเบาหวานเรื้อรัง ท่านจะเป็นยังไงบ้างครับ ผมรู้สึกว่าเป็นคุณพ่อทวดโทรมลงไปบ้าง”

เจ้าพ่อเซยหน้าเศร้าทันที

“พ่อของเอ็งหรืออ้ายหมา ลุงคิดว่าอย่างมากที่สุดก็อยู่ได้เพียงปีหน้าเท่านั้น ความจริงเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ พ่อของเอ็ง ซึ่งเป็นน้องชายของข้าก็มีอายุมากแล้ว คนปุ่นนี้ยอมเปรียบเหมือนไม้ใกล้ฝั่ง ถึงเขาล้มหายตายจากไปเอ็งก็ไม่น่าจะเสียใจ”

ดร. ดิเรก พุดเสริมขึ้นอย่างเป็นทางการ

“คุณลุงครับ ผมอยากไปเที่ยวเมืองนรกบ้าง คุณลุงช่วยพาผมไปทัศนากลางเมืองนรกหน่อยได้ไหมครับ ผมอยากรู้ อยากเห็น เพื่อประโยชน์ในวิชาวิทยาศาสตร์”

เจ้าพ่อเซยอ้าปากหวอแล้วหัวเราะ

“อ้ายหมาหมอ ขณะนี้เจ้ายังไปไม่ได้หรอก แต่ว่าวันหนึ่งข้างหน้าเจ้าต้องมีโอกาสได้ไปเที่ยวเมืองนรกอย่างแน่นอน ทุกคนก็จะได้ไปเที่ยวด้วยกันทั้งนั้น ข้าเองตอนที่ข้าตายข้าได้ไปอยู่เมืองนรกเกือบปี มีบาปกรรมเล็ก ๆ น้อย ๆ ข้อก็ไปใช้กรรมที่ทำไว้จนหมดสิ้น พวกเอ็งทุกคนจงจำไว้นรกนะมีแน่ ๆ มีทั้งในมนุษย์โลกและปรโลก นรกในมนุษย์โลกก็คือคุกตารางนั่นเอง”

นิกรยิ้มให้เจ้าพ่อเซยแล้วถามว่า

“คุณลุงเคยพบคุณพ่อของผม กับเตี้ยอ้ายหงวนบ้างหรือเปล่าครับ”

เจ้าพ่อเซยนิ่งคิด

“เจ้าคุณวิจิตรฯ พ่อของเอ็งนะหรือ ขณะนี้ไปเป็นเจ้าพ่ออยู่ที่เขาดนธงไชย ว่าง ๆ เอ็งไปหาท่านบ้างซี เขาดนธงไชยนะกันเขตแดนเมืองไทยกับพม่า”

นิกรสั่นศีรษะ

“ไม่เอาละครับท่านอยู่ไกลเหลือเกิน เมื่อท่านไม่ได้ตกนรกผมก็ไม่มีความจำเป็นอะไรที่จะต้องห่วงใยท่าน”

อาเสี้ยทำหน้าเหมือนกับจะร้องไห้ แล้วพุดเสริมขึ้นทันที

“แล้วเตี้ยผมล่ะครับ”

เจ้าพ่อเซยยิ้มเล็กน้อย

“อ้ายหมาหงวน เอ็งอย่าเสียใจถ้าข้าจะบอกเอ็งว่า เตี้ยของเอ็งกำลังรับโทษทัณฑ์อยู่ที่เมืองนรก ความผิดของเขาก็ไม่มากมายอะไรหรอกนอกจากสูบฝิ่น”

กิมหงวนสั่นศีรษะซ้ำ ๆ

“ผมนึกอะไรไม่ผิด เมื่อเตี้ยยังมีชีวิตอยู่ผมเคยห้ามปรามขอร้องแกเสมอ ให้เลิกสูบฝิ่นแกก็ไม่เชื่อตามธรรมดาพ่อที่ดีเขาต้องเชื่อฟังคำสั่งสอนของลูก เตี้ยผมแกไม่ยอมเชื่อผมเลย มีหน้าข้ายังชวนพี่ชายของแกไปสูบฝิ่นด้วยกัน สองคนพี่น้องนอนเกลออยู่ที่โรงยาฝิ่นบ้านหม้อ แล้วยังงี้ทำไมจะไม่ตกนรกล่ะครับ เพราะหัดดี”

นะที่เดียวกับอาแป๊ะซึ่งตายไปเสียก่อน ที่รัฐบาลเขาห้ามสูบบุหรี่ ม่ายก็คงลงแดงไถ่ก้อไปตามกัน ไปกว่าจะตาย แล้วอาแป๊ะของผมน่ะครับคุณลุง คงอยู่กับเตี้ยที่เมืองนรกซีครับ”

เจ้าพ่อเซยพยักหน้า

“ถูกแล้ว แต่ไม่ลำบากยากเย็นอะไรหรอก ข้าฝากฝังยมบาลท่านไว้แล้ว และเตี้ยเองกับลุงของเฮ็งก็ ร่ำรวย ได้ข่าวว่าให้เงินเดือนยมบาลเดือนหนึ่งตั้งสองหมื่น มีชีวิตอยู่ที่เมืองนรกอย่างสุขสบาย ฝิ่นก็มีสูบเหลือ เพื่อ เพราะที่นรกเขาไม่ห้ามสูบบุหรี่ มันเป็นเมืองนรกจึงมีอบายมุขทุกอย่างให้สมกับที่เป็นเมืองนรก”

ความเจ็บเกิดขึ้นชั่วขณะ เจ้าหนุ่มใหญ่หรือทิดมีเห็นเป็นโอกาสอันเหมาะ ก็คลานเข้าไปกราบแทบเท้าคนทรงแล้วกล่าวว่า

“เจ้าพ่อครับ ผมอยากจะรบกวนเจ้าพ่อบ้าง”

“เออ ว่ายังงัยอ้ายมี มึงก็คงไม่ถามอะไรนอกจากเรื่องนังมะลิของมึงไซ้ใหม่ละ”

ทิดมียิ้มแห้ง ๆ

“ถูกแล้วครับ ผมอยากจะถามเจ้าพ่อว่า ผมกับมะลิจะได้อยู่ร่วมชีวิต ร่วมทุกข์สุขกันไปจนวันตายไหมครับ”

เจ้าพ่อเซยนิ่งอึ้งไปนาน คนทรงหรือเจ้าพ่อหลับตานิ่งเฉยเหมือนกับจะมองดูอนาคตด้วยญาณวิเศษ สักครู่หนึ่งเจ้าพ่อเซยก็ลืมตาขึ้น แล้วกล่าวกับทิดมีด้วยเสียงหนัก ๆ

“อ้ายทิด พรหมลิขิตนั้นเป็นเรื่องที่หนีไม่พ้นหรือหลีกเลี่ยงไม่ได้ ข้าคิดว่าเฮ็งคงจะเสียใจมากถ้าข้าจะบอกเฮ็งตามตรง เฮ็งกล่าวพ้อที่จะฟังใหม่ละอ้ายทิด”

ทิดมีใจหาบวบ

“ก้อครับเจ้าพ่อ เจ้าพ่อโปรดบอกผมเถอะครับ ความรักระหว่างผมกับมะลิจะมีอุปสรรคขัดขวางหรือครับ หรือว่าผู้ใหญ่มึงจะเปลี่ยนความคิด ไม่ยอมให้มะลิหมั้นหรือแต่งงานกับผมตามที่ตกลงกัน ถ้าเป็นเช่นนี้ละก็ ผู้ใหญ่มึงกับผมต้องเป็นศัตรูกันแน่”

“อ้ายหลานชาย” เจ้าพ่อพูดเสียงหนัก ๆ “อุปสรรคของเฮ็งไม่ได้เกิดขึ้นจากฝ่ายผู้หญิง แต่เกิดจากคู่แข่งของมึง อย่าลืมว่าอิมะลิคนนี้นั้นมีแควนอยู่ด้วยกันหลายคน เมื่อมึงมีโอกาสดีกว่ามันก็ต้องอิจฉาริษยามึง แต่กูเป็นเจ้า อย่าให้กูพูดอะไรมากกว่านี้เลย จำไว้ก้อแล้วกันว่าในช่วงนี้มึงจะได้รับข่าวร้าย จากสาวรักของมึง กูขอบอกมึงตามตรงว่า มึงกับนางมะลิไม่มีหวังอยู่ร่วมกันหรอกอ้ายมีเอ๊ย แล้วเหตุการณ์จะบอกให้มึงรู้เอง มึงจะได้รับความเสียใจอย่างยิ่งเพราะนางผู้หญิงคนนี้ แต่ชาวโกรกพระเจ้าจะเห็นใจมึงและสงสารมึง”

ทิดมีหน้าซีดเผือด เขายกมือไหว้เจ้าพ่อเซยปะหลก ๆ

“เจ้าพ่อครับ เจ้าพ่อกฤณาช่วยผม ช่วยบิดเป่าให้ร้ายกลายเป็นดีได้ไหมครับ”

เจ้าพ่อเซยสั่นศีรษะ

“ข้าบอกเฮ็งแล้วอ้ายทิด ไม่มีใครที่จะฝืนพรหมลิขิตได้ ทุกคนต้องเป็นไปตามโชคชะตาหรือกรรมเวร”

ทิดมีทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้

“ถ้าเช่นนั้นเจ้าพ่อช่วยบอกผมตามตรงเถอะครับ ว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นแก่ผมหรือคนรักของผม”

เจ้าพ่อเซยนิ่งตรึงตรอง ในที่สุดก็ตัดสินใจบอกทิดมี

“อ้ายทิด เฮ็งรีบไปที่บ้านผู้ใหญ่มึงเดี๋ยวนี้ แล้วเฮ็งก็จะรู้ว่านังมะลิของเฮ็ง ถูกอ้ายผันกับพรรคพวกของมันฉุดเอาไปจากบ้านเมื่อคืนนี้เอง”

คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิมฯ สะดุ้งเฮือกไปตามกัน

“จริง ๆ หรือครับพี่ชาย” ท่านเจ้าคุณกล่าวถามอย่างร้อนรน “พี่ชายรู้ได้อย่างไรครับ”

เจ้าพ่อเซยหัวเราะเสียงกังวาน

“ผมเป็นผีเจ้าคุณ ธรรมดาผีทั้งหลายย่อมมีฤทธิ์พิศดารพิศ โดยเฉพาะผีเจ้าด้วยแล้วก็ต้องมีญาณวิเศษ ผมอยู่ที่นี้แต่ผมก็สามารถมองเห็นทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้ ทั้งที่มันเกิดขึ้นแล้วและยังไม่เกิดขึ้น”

กิมหงวนกล่าวปลอบใจทิดมีเบา ๆ

“ใจเย็น ๆ น้าทิดมี คุณลุงแกอาจจะยกเมฆหรือพูดเล่นสนุก ๆ ก็ได้”

เจ้าพ่อเซยเอ็ดตะโรขึ้นทันที

“ข้าพุดจริง ๆ ไม่ได้พูดเล่น เมื่อไม่เชื่อก็แล้วไป”

ทิดมีอกใจเต๋นระทึก เต๋นไปด้วยความห่วงใยสาวรักของเขา เขาก็มลงกราบเจ้าพ่อเซยแล้วถามระล่ำระลัก

“เจ้าพ่อครับ อ้ายผันมันจุดมะลิของผมนำไปทางไหนครับ”

“ออกไปทางทุ่งหลังหมู่บ้าน และคงจะเข้าป่า ข้าจะไม่แนะนำไปฆาตกรรมหรือฆ่าตาย เ็งจะจัดการอย่างไร จะคิดอ่านแก้ไขอย่างไรก็เป็นเรื่องของเอ็ง”

แล้วคนทรงหรือลุงแบนก็หงายหลังตั้งชักพราด ๆ เหมือนตอนเจ้าเข้า สักครู่หนึ่งชายชราก็นอนล้มตาค้างเฉย แสดงว่าเจ้าพ่อเซยออกไปจากร่างของแกแล้ว

เจ้าหนุ่มใหญ่แผ่นพรอดลุกขึ้นยืนเดินออกไปจากห้องหัวเรืออย่างร้อนรน เพื่อรีบไปบ้านผู้ใหญ่มิ่งบิดา สาวรักของเขา ดร. ดิเรกกับพลช่วยกันประคองคนทรงให้ลุกขึ้น ลุงแบนมีท่าทางงง ๆ พอสบตากับท่านเจ้าคุณปัจฉิมฯ ท่านเจ้าคุณก็กล่าวว่า

“เจ้าไปแล้วพี่แบน ไปเดี๋ยวนี้เอง”

“หรือครับ เอ๊ะ วันนี้ทำไมถึงไปเร็วนักล่ะครับ ทุกที่ท่านเข้าทรงผมอย่างน้อยชั่วโมงครึ่งถึงออก”

นายแพทย์หนุ่มพูดเสริมขึ้นด้วยเสียงหัวเราะ

“ท่านจะรีบไปเฝ้าพระอิศวรกระมัง”

“นั่นนะซีครับ อาจเป็นไปได้ แล้วนี่ทิดมีมันไปไหนเสียล่ะครับ”

พลเยี่ยมให้คนทรงแล้วกล่าวว่า

“เจ้าพ่อท่านบอกว่าแม่มะลิคนรักของทิดมี ถูกเจ้าผันกับกับพรรคพวกจุดเอาตัวไปเมื่อคืนนี้ พอรู้เข้าทิดมีก็รีบไปจากนี้ ตอนที่เจ้าพ่อออกจากร่างลุง”

ลุงแบนหน้าต๋น

“อ้ายผันจุดอิมะลิ...อ้ายนี่อาละวาดอีกแล้ว อ้ายผันเคยเป็นนักเลงอันธพาลครับ แต่ตอนทางราชการเขากวาดล้างนักเลง พ่อมันพาไปหาหนายอำเภอ รับรองกับนายอำเภอว่า อ้ายผันเป็นคนดี เลิกเกะกะระราน เลิกกินเหล้าเมายาแล้ว นายอำเภอท่านบอกว่าเมื่อรับรองว่าเป็นคนดีท่านก็ไม่จับ แต่ถ้ามีเรื่องทะเลาะวิวาทหรือข่มเหงรังแกใครท่านจะต้องจับแน่นอน เพราะสมัยนี้คนที่เป็นักเลงจะมาลายนวดลอนอกคุกไม่ได้ ต้องอยู่ในคุก เอ ถ้ามันจะยุ่งกันใหญ่ล่ะครับ อ้ายมีมันก็มีพรรคพวกอยู่ไม่ใช่น้อย อาจจะทำให้เกิดศึกนองเลือดก็ได้”

ดร. ดิเรกสนใจในเรื่องการเข้าทรงมากกว่าเรื่องอื่น เขากล่าวถามชายชราว่า

“ลุงครับ ผมสนใจในเรื่องวิญญาณและการเข้าทรงมาก ฟรุ้งนี่กลางวันผมอยากจะให้คุณลุงเข้าทรง เจ้าพ่อเซยอีกจะขัดข้องไหมครับ”

“อ้อ, ได้ซีครับคุณหมอบ ผมคิดว่าคุณหมอบเป็นคนทันสมัย คงไม่มีใครเลือกมิสเท่าไคนัก ใช่ไหมครับ”

นายแพทย์หนุ่มสารภาพตามตรง

“อ้อไร ผมจะเชื่อก็ต่อเจ้าพ่อแสดงอิทธิฤทธิ์หรือปาฏิหาริย์ให้ผมเห็น อย่างน้อยก็ต้องมีการอมถ่านไฟร้อน ๆ เขามีดีเดือนลิ้นให้ขาด หรือทำในสิ่งที่มนุษย์ธรรมดาทำแล้วจะเกิดอันตราย”

ลุงเบนหัวเราะ

“ตกลงครับ ฟรุ้งนี่ผมจะเข้าทรงเจ้าพ่อและแสดงปาฏิหาริย์ให้คุณ เป็นต้นว่า เขามีดีโกนเดือนลูกกระเดือก ให้คุณหมอบและพวกคุณ ๆ เขาดาบฟันผม จะได้ว่าเจ้าพ่อเข้าทรงผมจริง ๆ ไม่ใช่แกล้งทำ เจ้าพ่อท่านเคยแสดงอิทธิฤทธิ์ให้ใคร ๆ ดูมาเยอะแล้วครับ แต่เมื่อท่านออกจากตัวผม ผมไม่ได้รับบาดเจ็บอะไรเลย”

สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ต่างสนทนากับชายชราในเรื่องความศักดิ์สิทธิ์ และอิทธิฤทธิ์ของเจ้าพ่อเซยอีกมากมาย ลุงเบนรับรองว่าฟรุ้งนี่ก่อนเพลจะมาที่เรือ “นางนวล” เพื่อเข้าทรงเจ้าพ่ออีกครั้งหนึ่ง แล้วชายชราที่ลากลับบ้าน อาเสี้ยกิมหงวนยัดเยียดให้เงินค่าป่วยการไป ๓๐๐ บาท ซึ่งในตอนแรกลุงเบนปฏิเสธอย่างแข็งแรง แต่เมื่อถูกขะยี้นคะยอหนักเข้าแกก็ยอมรับ

ในช่วงโมงเดียวกันนั่นเอง ขณะที่สี่สหายกับเจ้าคุณปัจจุบันนี้ ขึ้นจากเรือ “นางนวล” ไปสนทนากับพวกชาวบ้านโกรกพระด้วยอัธยาศัยไมตรีจิต ทิดมีเจ้าหนุ่มใหญ่ก็บุกเข้ามาหาคณะพรรคสี่สหาย

ใบหน้าของทิดมีเคร่งเครียด นัยน์ตาวาวโรจน์ผิปรกติ ท่าทางของเขาบอกให้รู้ว่า เขาได้รับความโกรธแค้นความเจ็บช้ำน้ำใจเหลือที่จะกล่าว

“ว่ายังไงทิดมี” พลกล่าวกถามทันที

ทิดมียิ้มแค้น ๆ

“เจ้าพ่อพูดไม่ผิดเลยครับ” เขาพูดเสียงหนัก ๆ “พอผมไปถึงบ้านผู้ใหญ่มีง ท่านผู้ใหญ่ก็บอกผมว่า อ้ายผันกับพรรคพวกห้าหกคน ชุดมะลิไปจากบ้านอย่างอุกอาจ แล้วท่านผู้ใหญ่ก็ชวนผมไปหานายอำเภอ แจ้งเรื่องราวให้ท่านทราบ เสร็จแล้วผมก็รีบมาบอกท่านปลัดอีกคน”

กิมหงวนกล่าวถามทิดมีอย่างสนใจ

“แล้วนายอำเภอเขาว่ายังไง”

ทิดมียิ้มแค้น ๆ

“นายอำเภอท่านก็รับแจ้งความนะซีครับ ท่านชวนผู้บังคับหมวดและตำรวจสามสี่คนติดตามอ้ายผันแล้ว ท่านบอกว่าอ้ายผันมันอุกอาจมาก ทำราวกับว่าบ้านเมืองไม่มีชื่อมีแป ท่านจะพยายามล่าตัวอ้ายผันกับพรรคพวกให้ได้ในคืนวันนี้”

นิกรพูดเสริมขึ้นเบา ๆ

“มะลิของแกคงยับเยินแน่ ถึงได้ตัวกลับมาก็เสียไปแล้ว”

ทิดมีขบกรามกรอด

“ถ้ามันข่มเหงมะลิ อ้ายผันกับผมก็ต้องตายจากกันไปข้างหนึ่ง ผมกลับมาที่นี่เพื่อจะมาบอกคุณว่า ผมจะไปตามอ้ายผันครับ”

เจ้าคุณปัจจนิกะ ไม่เห็นด้วย ท่านกล่าวคัดค้านทันที

“อย่าว่าวามทิดมี ปล่อยให้เป็นเรื่องของตำรวจ และพนักงานฝ่ายปกครองเขาเถอะ ถ้าแก่ไปตามอ้าย ผันและบังเอิญพบกันเข้า ก็ต้องต่อสู้กันแน่นอน”

“ผมจะเอาปืนไปด้วยครับ เจ้าคุณ”

ท่านเจ้าคุณสันศิริชะ

“ใจเย็น ๆ ทิดมี แก่ฆ่าเขาตายแกต้องมีความผิดตามกฎหมาย เชื้อฉันทเถอะ อย่างไม่เสียนายอำเภอ เขาก็ต้องตามจับอ้ายผันได้ และมันจะต้องติดคุกตรงตามความผิดของมัน”

ดร. ดิเรกกล่าวสนับสนุนพ่อตาของเขา

“อ้อไร คุณพ่อพูดด้วยเหตุผลน่าฟัง สำหรับมะลิกนรักของแกนั้น คงจะยับเยินแน่ ๆ มันพาไปใน เวลาค่าคืนเช่นนี้ และพรรคพวกมันตั้งหลายคน หลอนคงรักษาตัวไว้ไม่ได้ อย่างไม่รู้ตามอ้ายผันจะต้องได้รับโทษตามกฎหมาย สมัยนี้ไม่มีใครที่ทำความผิดแล้วหลบหนีคดีอาญาไปได้ หนีไปอยู่ที่ไหนก็ไม่พ้นมือเจ้าพนักงาน”

ทิดมีทำหน้าที่เหมือนกับจะร้องไห้ เขามองดูหน้าสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิกะ แล้วกล่าวว่า

“ผมเจ็บใจอ้ายผันเหลือเกินครับ มีคนบอกผมว่าอ้ายผันได้ประกาศตัวเป็นเสือแล้ว มันจะพาพรรคพวกของมันหนีเข้าป่า เอมะลิไปเป็นเมียมัน และมันจะไม่กลับมาโกรกพระอีก”

เจ้าคุณปัจจนิกะ กล่าวถามทิดมีอย่างเป็นทางการ

“พ่อแม่มันอยู่ที่ไหนไม่ใช่หรือ”

“ครับ พ่ออ้ายผันชื่อลุงเกลี้ยงครับ ผมรู้จักดี”

เจ้าคุณปัจจนิกะ ทำคายน

“ชื่อน่าเตะเหลือเกิน ชื่ออื่น ๆ ที่เพราะ ๆ ถมไปไม่ชื่อ เสือกชื่อเกลี้ยง”

สี่สหายกับเจ้าแห้วยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ไปตามกัน พล พัชราภรณ์ยกมือขวาตบปากทิดมีแล้วกล่าวปลอบใจเขา

“ทิดมี อย่าเพิ่งคิดติดตามอ้ายผันเลยน้องชาย ไปนอนพักผ่อนเสียเถอะ ถ้าหากว่านายอำเภอตามหาอ้ายผันไม่พบ พวกเราจะร่วมมือกับแกติดตามหาตัวอ้ายผันให้ได้ เราต้องช่วยแกแน่นอน”

ทิดมีมองดูพลอย่างซาบซึ้งใจแล้วยกมือไหว้เขา

“ขอบคุณครับ ผมจะไม่ลืมความกรุณาของพวกเจ้านายเลย”

คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิกะ ต่างซักถามรายละเอียดในเรื่องนี้ เจ้าหนุ่มใหญ่ก็เล่าให้ฟังเท่าที่เขาทราบจากผู้ใหญ่บ้านมิ่ง ทิดมีสนทนากับสี่สหายสักครู่ก็ลากลับบ้านไปบ้านเขาในท่าที่กลุ่มใจ เต็มไปด้วยความเป็นห่วงคนรัก

ผัน เจ้าหนุ่มอันธพาล ได้จุดลูกสาวคนเล็กของผู้ใหญ่มิ่งไปจากบ้านอย่างองอาจ และประกาศตนเป็นเสือ ได้กลายเป็นอาชญากรชั้นเสือร้ายไปจริง ๆ แล้ว ในพฤติการณ์ที่ทำให้ชาวโกรกพระสั่นสะเทือนไปตามกัน

ผันกับเพื่อนร่วมใจ ๕ คน พามะลิกอนอกทุ่งตัดตรงไปยังหมู่บ้านแห่งหนึ่ง ครั้นในราว ๒๒.๐๐ น. เศษ นายยังยุทธ ทิพย์เนตร นายอำเภอโกรกพระพร้อมด้วย ร.ต.ต. เอิบ แสงสีฟ้า กับตำรวจภูธรนอกเครื่องแบบอีก ๓ นาย ได้ติดตามไปที่หมู่บ้านนั้น ผันกับพรรคพวกใช้อาวุธปืนลูกซองและปืนพกยิงเจ้าพนักงานก่อน

จึงเกิดยิงกันขึ้นอย่างดุเดือด นายยงยุทธถูกยิงตายคาที่ ส่วนร.ต.ต.เอิบ ถูกกระสุนปืนบาดเจ็บสาหัส เจ้าพนักงานมาลงมือกับพรรคพวกหลบหนีต่อไป ตำรวจภูธรทั้งสามคนช่วยกันนำ ร.ต.ต. เอิบ ผู้บังคับหมวดของเขากลับมา โกรกพระ ส่วนศพนายอำเภอคงทิ้งไว้ที่หมู่บ้านนั้นก่อน

ข่าวแพร่ไปทั่วโกรกพระอย่างรวดเร็ว ลูกชายของนายเกลี้ยงกลายเป็นเสียใจไปแล้ว ปลัดอำเภอกับผู้บังคับกองตำรวจ ได้พาเจ้าพนักงานฝ่ายปกครองและตำรวจติดตามล่าเหยื่อมันทันที แยกย้ายกันเป็นพวก ๆ ซึ่งเจ้าพนักงานตั้งใจจะจับตายเสียมัน มากกว่าจับเป็น เพราะการฆ่านายอำเภอและยิงผู้บังคับกองตำรวจภูธรบาดเจ็บสาหัสนั้น เป็นการกระทำที่ถูกต้องอย่างยิ่ง

ตอนสายวันนั้นเอง ทิดมีได้มาหาเจ้าคุณปัจฉินึก และคณะพรรคสี่สหายที่เรือ “นางนวล” ทิดมีแต่งกายแบบเจ้าหนุ่มลูกทุ่ง เสื้อกางเกงชุดสีดำ เสื้อคล้ายเสื้อกุยเฮง กางเกงขาวยาวแค่หัวเข่า มีผ้าขาวม้าคาดเอวหนึ่งผืน ใต้ผ้าขาวม้าเห็นปืนพกแลเห็นด้ามปืนโผล่ออกมาเล็กน้อย ไหลซ้ายของเขาสะพายดาบหนึ่งเล่ม ซึ่งเป็นดาบคู่มือของเขา

“พวกเจ้านายคงทราบเรื่องนายอำเภอถูกย้ายผันมันถึงตายแล้วนะครับ” ทิดมีก็กล่าวกับสี่สหายและเจ้าคุณปัจฉินึก อย่างนอบน้อม

เจ้าคุณปัจฉินึก พยักหน้ารับทราบ

“รู้แล้ว คนของแกจัดอาหารเข้ามาให้เรา ได้เล่าเรื่องนี้ให้เราฟัง และพวกชาวบ้านอีกหลายคนก็นำข่าวนี้มาบอก”

ทิดมีว่า “ย้ายผันมันได้เป็นเสียสมใจมันแล้วครับ ขณะนี้ผู้บังคับกองกับท่านปลัด กำลังติดตามจับย้ายผันกับพรรคพวก แต่ผมคิดว่า เมื่อมันหลบเข้าป่าบริเวณเขาหลวง การจับกุมย้ายผันก็คงจะยากมาก ข้า.. ผมมานี้ก็เพื่อมาราบลาพวดเจ้านายครับ ผมจะไปตามย้ายผัน จนกว่าผมจะฆ่านมันได้ผมจึงจะกลับมาโกรกพระ เจ้านายไม่ต้องเป็นห่วงผมหรอกครับ”

พลียัมให้ทิดมีแล้วกล่าวขึ้นทันที

“พวกเราจะไปกับแกด้วยทิดมี”

เจ้าหนุ่มใหญ่ลืมนตาโพลง

“เจ้านายพูดจริง ๆ หรือครับนี่”

“ถูกแล้ว เรากำลังปรึกษากันอยู่ที่เดียว ฉันได้รับปากกับแกเมื่อคืนนี้แล้วว่า ถ้านายอำเภอติดตามย้ายผันไม่เป็นผล พวกเราก็คงจะไปกับแกเพื่อตามสังหารย้ายผัน”

ทิดมีซาบซึ้งใจเหลือที่จะกล่าว

“ผมปลื้มใจเหลือเกินครับ ถ้าเจ้านายไปด้วยย้ายผันต้องเสร็จผมแน่ ผมพอจะรู้ดีครับว่ามันหลบหนีไปทางไหน”

พลมองดูคณะพรรคของเขา

“เตรียมตัวไว้พวกเรา ไปกับทิดมีเถอะ” แล้วเขาก็กล่าวถามท่านเจ้าคุณปัจฉินึก “คุณอาไปด้วยไหมครับ”

ท่านเจ้าคุณอมยิ้ม

“พวกแกไปกันหมด อาอยู่เรือคนเดียวก็เหงาแยะ ไปซื้อไปด้วย”

เจ้าแห้วพูดเสริมขึ้น

“รับประทานผมไปด้วยนะครับ”

พลไม่สนใจกับเจ้าแห้ว เขากล่าวกับทิดมีว่า

“ขอเวลาให้พวกเราแต่งตัวสัก ๑๐ นาทีเถอะนะทิดมี นิ่งฟังวิทยุไปพลาง ๆ ซี่ หรือจะเปิดแผ่นเสียงฟังเพลงร็อคเล่นบ้างก็ตามใจ”

ทิดมีกับสี่สหายพร้อมด้วยเจ้าคุณปัจฉินึก และเจ้าแห้ว ได้ขึ้นจากเรือ “นางนวล” ในเวลาประมาณ ๙.๐๐ น. เศษ คณะพรรคสี่สหายแต่งกายแบบนักกีฬา สะพายปืนเล็กยาวคนละกระบอก เจ้าหนุ่มใหญ่ผู้ได้รับความเจ็บช้ำน้ำใจจากเจ้าผันคู่อริ พาคณะพรรคสี่สหายซึ่งเปรียบเหมือนกับเจ้านายของเขา ผ่านหมู่บ้าน ผ่านโรงสีและตัดออกนอกทุ่งหลังบ้าน มุ่งตรงไปยังขุนเขาใหญ่ ที่มองเห็นเบื้องหน้าโน้น

การติดตามค้นหาสาวรักของทิดมีไม่เป็นผล เจ้าหนุ่มใหญ่พาคณะสี่สหาย ไปยังตำบลต่าง ๆ ในท้องที่อำเภอโกรกพระถึง ๔ ตำบล ซึ่งเขาเข้าใจว่าเจ้าผันคงจะพามะลิมาหลบซ่อนอยู่ในตำบลใดตำบลหนึ่ง แต่แล้วก็คว้าน้ำเหลว สี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉินึก และเจ้าแห้ว บ่นว่าเมื่ออย่าไปตามกัน

หลังจากแวะรับประทานอาหารกลางวัน ที่ตลาดเล็กของหมู่บ้านหนองปลาไหลในตอนเที่ยง ทิดมีก็พาคณะพรรคสี่สหายออกเดินทางต่อไป ซึ่งคราวนี้เป็นการติดตามอย่างคาดคะเนหรือเดาสุ่ม

“ไปให้ถึงปากน้ำโพทีไรแล้วกันนะครับ อีกในราว ๕ กิโลเมตรก็ถึงตัวจังหวัดแล้ว และเลยจากตัวจังหวัดอีกสองสามกิโลก็ถึงตลาดปากน้ำโพ ขากลับเราเช่าเรือหางยาวกลับโกรกพระ” ทิดมีกล่าวกับคณะพรรคสี่สหาย ขณะที่ทุกคนกำลังนั่งพักผ่อนอยู่ในศาลารักริมป่าละเมาะแห่งหนึ่ง

ท่านเจ้าคุณกล่าวกับทิดมีว่า

“แกมันใจหรือว่า อ้ายผันกับพรรคพวกของมันจะพามะลิไปปากน้ำโพ”

ทิดมียิ้มแห้ง ๆ

“ไม่มั่นใจหรอกขอรับเจ้าคุณ แต่ผมรู้ว่าอ้ายผันมีพรรคพวกอยู่ปากน้ำโพหลายคน”

“ถ้าไม่แน่ใจก็อย่าไปตามเลย เสียเวลาเปล่า ๆ ปล่อยให้เป็นเรื่องของตำรวจและอำเภอเถอะ”

นิกรเห็นพ้องด้วย

“นั่นนะซีทิดมี ฉันนะเมื่ออย่าจนแทบจะหลุดแล้ว บุกทุ่งนา เข้าป่าออกจากป่า ผ่านทุ่งนา แล้วก็เข้าป่า ทะลุป่าออกนอกทุ่งอีก ไม่รู้ว่าที่ทุ่งแล้ว ถ้าจะตามไปปากน้ำโพ ก็กลับไปเรือเอาเรือเราไปตีกว่าจะดวงสบายดี อ้ายผันย่ำต๊อกกันทั้งวันยังงั้นไม่ชอบหรือบอกตรง ๆ ถ้านั่งรถนั่งเรือแล้วถึงไหนถึงกัน”

ทันใดนั้นเอง อาเสี้ยกิมหงวนซึ่งกำลังนั่งขัดสมาธิพิงเสาศาลา ได้มีอาการชักกระตุก ปากเบี้ยวปากบูดผิปรกติ ดร. ดิเรกเห็นแลเห็นเข้าก็ใจหาย

“เฮ้...ยูเป็นอะไรไปอ้ายหงวน”

อาเสี้ยกลับตาพริ้มเม้มปากแน่น ใบหน้าแดงกล้า ขาทั้งสองข้างสั่นพับ ๆ มือทั้งสองกำแน่น ทิดมีตกใจนัยน์ตาเหลือก

“ไอ้ย...เจ้าพ่อ... เจ้าพ่อเซยเข้าทรงอาเสี้ยแล้วครับ” แล้วเขาก็ก้มลงกราบ แสดงความเคารพนับถืออย่างสูง “เจ้าพ่อ...เจ้าพ่อครับ”

กิมหงวนค่อย ๆ ลืมตาขึ้น พล, นิกร, ดร. ดิเรก เจ้าคุณปัจฉินึก ต่างยกมือไหว้ทันที แล้วนิกรก็ยกมือตบขาเสี้ยหงวน

“พอแล้วครับเจ้าพ่อ หยุดสิ้นเสี้ยที่เถอะครับ คุณลุงติดตามพวกเรามาหรือครับ”

“เออหว่า” เสียงเสี้ยหงวนพูดเหมือนเสียงของลุงเซยเมื่อครั้งที่แกยังมีชีวิตอยู่ “ข้าเพิ่งมาจากศาล
เดี๋ยวนี้เอง”

นิกรหัวเราะเบา ๆ

“ทำไมคุณลุงตามเรามาทันล่ะครับ หรือว่ามาเครื่องบินไอพ่น”

“ชะ ชะ ข้าเป็นผีสาวเว้ยอ้ายหมากร จากศาลโกกรพระมานี่ข้ามาลัดนิ้วมือเดียว อย่างที่เขาเรียกว่า
ชั่วข้างกระดิกหูเท่านั้น” พูดจบก็หันมามองดูเจ้าคุณปัจจนึกฯ แล้วหัวเราะว่า “โง่...เจ้าคุณ อุตสาห์มากับเขา
ด้วย แดดมันร้อนเหงื่อหัวล้านไหลโชกไปเลย”

ท่านเจ้าคุณทำคอขย่น หันหน้ามากระซิบถามพล

“เจ้าพ่อเซยเข้าจริง ๆ หรืออ้ายหงวนมันแกล้งทำวะ”

พลกระซิบตอบ

“จริงครับ เสียงเหมือนคุณลุงผมมาก พูดเหนือ ๆ อย่างนี้แหละครับ”

เจ้าคุณปัจจนึกฯ ยกมือไหว้กิมหงวนอย่างนอบน้อม

“พี่เซย พี่รู้เรื่องอ้ายผันคุณนั่งมะลิไปแล้วไม่ใช่หรือ”

“อ้อ...ผมเป็นเจ้าพ่อนี่นะเจ้าคุณ เรื่องเกิดในท้องที่ผมทำผมจะไม่รู้”

“เจ้าพ่อ!” ทิดมีอุทานขึ้นดัง ๆ “เจ้าพ่อครับ กรุณาบอกผมหน่อยได้ไหมครับว่า ขณะนี้อ้ายผันมัน
พาแควนผมไปอยู่ที่ไหน แล้วก็มะลิของผมถูกอ้ายผันมันรูดลำที่ตีนหรือยังครับ”

เสี้ยหงวนหัวเราะลั่น ทำปากยาน ๆ เหมือนคนแก่

“อ้ายทิด ข้ารีบจรดลมมาก็เพื่อบอกเอ็ง แต่ข้าไม่รู้จะบอกยังไงก็ต้องเข้าทรงอ้ายหมากริมหงวน อาศัย
ปากมันพูด เอ็งไม่ต้องตกใจอ้ายทิด นั่งมะลิแควนของเอ็งยังไม่เสียเนื้อเสียตัวให้อ้ายผันหรอก อ้ายผันมันฆ่า
นายอำเภอแล้ว จิตใจมันก็หวาดหวั่นกลัวคุกตราง อ้ายเรื่องอย่างว่ามันเลยไม่ได้คิด”

ทิดมียิ้มออกมาได้

“ถ้าเช่นนั้น เจ้าพ่อบอกลูกข้างหน้อยเถอะครับว่า อ้ายผันกับพรรคพวกมันอยู่ที่ไหน”

ขาทั้งสองข้างของกิมหงวนสั่นอีก

“โน่น... มันพานั่งมะลิของเอ็งไปซ่อนอยู่ที่กระท่อมร้างในป่าละเมาะ ระหว่างต้นตาลสองต้นนั่นแหละ
ละเมาะนั้นติดต่อกับป่าใหญ่ รีบติดตามไปเถอะลูกหลานของข้าคงช่วยเอ็งเต็มที”

อาเสี้ยกิมหงวนหงายหลังตั้ง ดิ้นตั้งตั้งโครมครามอยู่บนศาลานั่นอยู่สักครู่ ก็นอนหลับตานิ่งเฉย เจ้า
แห้วประนมมือลงกราบแทบเท้าอาเสี้ย แล้วพูดพำพิมเบา ๆ

“เจ้าประคูน เจ้าพ่อกรุณาให้ลูกข้างถูกกินรวบงวดนี้สัก ๑๐๐ บาทเถอะครับ จะได้แก้จนสักที”

กิมหงวนค่อย ๆ ลืมตาขึ้นมองดูโลก ดร. ดิเรกช่วยประคองให้ลุกขึ้นนั่ง อาเสี้ยทำท่าง ๆ แล้วกล่าว
ถามนายแพทย์หนุ่ม

“กันเป็นลมไปหรือหมอ”

“โน... อยู่นี้ไม่ได้เป็นลมหรอก แต่เจ้าพ่อลุงเซยของเรามาเข้าแก่”

เสี้ยหงวนหน้าตื่น

“ฮ้า... จริงหรือหมอ”

“ออไว้” ดร. ดิเรกพูดเสี้ยหงวนหัวเราะ

ทิดมีว่า “เจ้าพ่อลุงเขยมาเข้าทรงอาเสี้ยจริง ๆ ครับ ท่านบอกผมว่าอ้ายผันมันพาแควนของผมหลบหนีเข้าไปในป่าละเมาะทางต้นตาล ๒ ต้น ข้างหน้าเรานั้นแหละครับ ซ่อนอยู่ในกระท่อมร้างกลางป่า”

กิมหงวนทำตาปริบ ๆ

“อ้อ ชอบกลแฮะ เมื่อกี้ฉันรู้สึกมันงไปชั่วขณะหนึ่ง เห็นจะเป็นตอนที่เจ้าพ่อเข้าทรงนั่นเอง”

เจ้าคุณปัจจนึกฯ กล่าวขึ้นว่า

“พี่เขยก็เฮี้ยนพอคู่ทีเดียว ทีแรกฉันก็ว่าแกแกล้งทำเสียอีก อย่ารู้ไรเลยพวกเรารีบติดตามไปเถอะ ขึ้นซักซำมะลิของทิดมี คงจะเหลือแต่ก้าน อ้ายผันกำลังพิตเหมือนลูกวัวหนุ่ม”

ทิดมีพูดโพล่งขึ้นทันที

“ไปเถอะครับ ผมจะไปตัดคออ้ายผัน ผมต้องเอาหัวอ้ายผันไปอวดพวกโคกรกพระให้ได้ บัดนี้มันเป็นคนร้ายชั้นเสีย ผมขำมันตายคงไม่มีความผิดอะไร”

นิกรสนับสนุนเต็มที

“เอาเลยทิดมี แก่ต้องกู่เกียรตูลูกผู้ชายของแก อ้ายผันมันทำอย่างนี้มันดูหมิ่นเหยียดหยามแกมาก”

ทุกคนต่างพากันลงมาจากศาลาหลังนั้น แล้วเดินรวมกลุ่มไปยังป่าละเมาะเบื้องหลังต้นตาล ๒ ต้น

ดร. ดิเรกถือโอกาสกระซิบอาเสี้ยกิมหงวนเบา ๆ

“ถามจริง ๆ เถอะวะอ้ายเสี้ย แก่แกล้งทำเป็นเจ้าเข้าหรือเปล่า”

อาเสี้ยสั่นศีรษะ

“กันไม่รู้ตัวเลยว่ากันเป็นอะไรไป ไม่ได้แกล้งทำหรือห่อ”

“โอ เป็นแปลกมาก ในเรื่องผีเข้าเจ้าทรงโงะต้องพยายามศึกษาหาความรู้ให้ได้”

สักครู่หนึ่ง ทิดมีกับสี่สหายและเจ้าคุณปัจจนึกฯ กับเจ้าแห้วก็บุกเข้าไปในป่าละเมาะนั้น ทุกคนต่างเริ่มระมัดระวังตัว เพราะรู้ว่าขณะนี้ทิดผันเป็นเสือร้าย เขากับพรรคพวกของเขามีอาวุธปืน ทิดมีกล่าวกับเจ้าคุณปัจจนึกฯ อย่างนอบน้อมว่า

“เอาอย่างนี้ดีไหมครับเจ้าคุณ ผมจะเดินล่วงหน้าไปก่อน ถ้าผมพบกระท่อมหลังใดหลังหนึ่ง ผมจะรีบกลับมาบอก”

ท่านเจ้าคุณเห็นพ้องด้วย

“ดีเหมือนกัน แต่แกต้องระวังตัวให้มากทิดมี อ้ายผันมันเห็นแกก่อนมันต้องยิงแกทันที”

ทิดมียิ้มแค้น ๆ

“ไม่เป็นไรครับเจ้าคุณ ผมก็หนึ่งในโคกรกพระเหมือนกัน เมื่อปีกลายนี้งานวัดกระบุงทะเล ผมเคยถูกอ้ายหนุ่มแปลกหน้า ยิงผมด้วยคอกท่ตราควายในระยะเผาขน ต่อหน้าผู้คนที่กำลังก่อพระเจดีย์ทราย และกำลังดูยี่เกครับ”

เจ้าคุณปัจจนึกฯ หน้าตื่น

“จั้นเรอะ แล้วเป็นยังไง”

“ก็ไม่เห็นเป็นยังไงนี่ครับ เจ็บ ๆ คัน ๆ เหมือนมดกัด หลวงพ่อกริ่งคลองตะเคียนของผม ท่านช่วยคุ้มครองผมไว้ได้ อ้ายสัตว์นั้นวิ่งหางจุกตูดไปเลยครับ ผู้คนมันมากผมไล่กวดไม่ทัน ตั้งแต่นั้นเขาก็รู้กันทั่วโคกรกพระว่าผมเป็นยอด”

พลพูดเสริมขึ้นทันที

“ไหน ขออุหลวงพอกิ่งคลองตะเคียน ของแกชิติดมี”

ทิดมีล้วงมือเข้าไปในกระเป่าเสื้อของเขา เพื่อจะหยิบห่อผ้าประเจียดและพระเครื่องกลางออกมา แต่แล้วเจ้าหนูใหญ่ก็ยื่นวาบไปหมดทั้งตัว

“ไอ้ยโย่ แย่ละครับ ผมลืมไว้ที่หน้ากระจกที่บ้าน ตายแน่ มัวแต่รีบร้อนเลยลืมหลวงพ่อดีๆ เสียด้วย”

เจ้าแห้วถอดสร้อยเงินที่คล้องคอ ขนาดเกือบเท่าสายไซ้ออกมา สร้อยเงินเส้นนี้มีพระเครื่องกลางองค์ใหญ่ๆ หลายองค์ บางองค์เป็นแผ่นใหญ่ บางองค์ก็ยาวตั้งคืบ เจ้าแห้วส่งสร้อยเงินของเขาให้ทิดมีแล้วกล่าวว่า

“เอาของฉันไปใช้ก่อนทิดมีฉันให้ขอขมา รับรองว่าหลวงพ่อดีๆ ของฉันเหล่านี้แน่ที่สุด สวมคอเข้าไปแล้วก็เหมือนกับเกราะกำบังหน้าอกแก่นั่นแหละ”

เจ้าหนูใหญ่ยิ้มให้เจ้าแห้ว

“ขอบใจมากแห้ว ฉันจะไม่ลืมบุญคุณของนายแห้วเลย” พูดจบทิดมีก็เอื้อมมือรับสร้อยเงิน กับพระเครื่องกลางจากเจ้าแห้ว ประนมมือไหว้พระเสียดก่อนจึงยกสร้อยขึ้นสวมคอ

ทิดมีถือดาบคู่มือกระบี่มัน เดินล่วงหน้าไปก่อน สักครู่สี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิม และเจ้าแห้ว ติดตามไปห่างๆ บริเวณป่าละเมาะสงบเงียบ ได้ยินแต่เสียงลมพัดและเสียงนกร้อง

ใน ๑๐ นาทีนั้นเอง ขณะที่พรรคสี่สหายกำลังชมกมขมไม้ เสียงปืนเล็กยาวนัดหนึ่งก็ดังขึ้นใกล้ๆ ทุกคนหยุดชะงัก ปลอดภัยออกจากป่าเลือนลางขึ้นลำต้นที่ ทิดมีวิ่งกระหืดกระหอบมาหาคณะพรรคสี่สหาย ความจริงเขาไม่ได้ตั้งใจจะวิ่งหนี แต่หลวงพ่อดีๆ ของเจ้าแห้ว ดลจิตใจให้เขาวิ่งกลับมาเอง

“พบกระท่อมหลังนั้นแล้วครับ” ทิดมีพูดระล่ำระลัก “อยู่ใกล้ๆ นี้เอง อ้ายผันมันยิงเฉียดผมไปนิดเดียวเท่านั้น เเคราะห์ดีที่ผมหลบเสียทันมายก็ตายแล้ว พวกเจ้านายช่วยผมเถอะครับ ช่วยกันล้อมกระท่อม”

พลยิ้มให้ทิดมี

“ไป พาพวกเราเข้าไป ทำใจเย็นๆ นะทิดมี อ้ายผันมีพรรคพวกเพียง ๓ คนเท่านั้น ถึงมีปืนก็เป็นปืนแบบเก่า สู้พวกเราไม่ได้ ถ้ามันไม่ยอมให้เราจับเป็น เราก็จะยิงมันทิ้งเสีย เป็นการช่วยเหลือเจ้าพนักงานปราบผู้ร้ายสำคัญที่ฆ่านายอำเภอ และยิงตำรวจบาดเจ็บ”

ทิดมีถือดาบเดินนำหน้า มือซ้ายถือปืนพก เขาพาคณะสี่สหายกับเจ้าคุณปัจฉิม และเจ้าแห้วบุกเข้าไปสักครู่ ก็แลเห็นกระท่อมหลังหนึ่ง ปรากฏอยู่ข้างหน้า พลสั่งให้พรรคพวกของเขาเข้าโอบล้อมกระท่อมทันที และสั่งให้ทุกคนระมัดระวัง ด้วยเกรงว่าจะยังถูกฝ่ายเดียวกันเข้า

ทันใดนั้นเอง เจ้าผันกับเพื่อนร่วมใจทั้งสามคน ก็ใช้ปืนแก๊ปและคอกท่ตราควายยิงคณะพรรคสี่สหายทันที เสียงปืนดังกึกก้องทั่วบริเวณป่าละเมาะ พล นิกร กิมหงวน ดร.ดิเรก เจ้าคุณปัจฉิม และเจ้าแห้วต่างวิ่งก้มตัวไปตามพุ่มไม้ใบบัง และหมอบลงยิงโต้ตอบ แต่เป็นการยิงชู้มากกว่า

นิกรแสดงความกล้าหาญอย่างไม่น่าเชื่อ เขาถือปืนเล็กยาวของเขา วิ่งก้มตัว ตรงเข้าไปทางหลังกระท่อมอย่างอาจหาญ ล้มตัวลงนอนราบริมกระท่อมแล้วล้วงกระเป่าหยิบไม้ขีดไฟออกมา ทำการวางเพลิงกระท่อมหลังนั้น

กิมหงวนร้องเอ็ดตะโรลั่น

“อย่า อ้ายกร ความผิดวางเพลิงระหว่างใช้กฎอัยการศึกประหารชีวิตนะโว้ย”

นิกรยิ้มเล็กน้อย ขณะที่เขากำลังจุดไม้ขีดเผาฝากระท่อมซึ่งทำด้วยหญ้าคา ประตูหลังกระท่อมได้ถูกเปิดออกโดยเจ้าหนุ่มร่างใหญ่คนหนึ่ง ซึ่งเป็นสมุนของเจ้าผ้น เจ้านั้นแลเห็นนิกรก็สะดุ้งสุดตัว แล้วยกคอคอกที่ตราควายขึ้นจะยิงนายจอมทะเล้น แต่นิกรรีบตีตลกขื่นด้วยเท้าขวา ถูกปลายคางสมุนของเจ้าผ้นดังพลีอก เท่านี้เอง เจ้าหนุ่มร่างใหญ่ก็ผงะหงายล้มลงนอนเหยียดยาว อยู่ข้างประตูกระท่อมนั่นเอง

ไฟลุกกลมใหม่หญ้าคาแห้งอย่างรวดเร็ว นิกรถือปืนเล็กยาวล่าถอยออกไป เสียงปืนในกระท่อมสงบเงียบลงแล้ว หญิงสาวคนหนึ่งวิ่งออกมาทางหน้ากระท่อม หล่อนคือมะลิคนรักของทิดมีนั่นเอง หล่อนถูกปล่อยตัวก็เพราะเจ้าผ้นเห็นว่า ฐานะของเขากำลังคับขัน เจ้าผ้นเข้าใจผิดคิดว่าคณะพรรคสี่สหายเป็นเจ้าพนักงานตำรวจ หรือเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง

มะลิสาวร่างอวบอ้วนวิ่งเข้าหาทิดมี แล้วร้องตะโกนเรียกเขาด้วยความดีใจ

“พี่ทิด พี่ทิดจ๋า”

ต่างคนต่างโผล่เข้ากอดกัน อันเป็นภาพที่น่าประทับใจยิ่ง ขณะนี้ไฟติดหลังคากระท่อมแล้ว เจ้าผ้นกับพรรคพวกอีกสองคนวิ่งพล่านอยู่ในกระท่อม ถึงมีปืนก็ไม่กล้ายิง

“มะลิเอ๋ย อะไร ๆ ในตัวของเธอยังอยู่ครบถ้วนไม่ใช่หรือ” ทิดมีถามเสียงลั่น

“จ๊ะ ถึงจะถูกบุกรุกบ้างก็ไม่เสียหายอะไร”

พล พัทธราภรณ์ ถือปืนเล็กยาวยื่นกำบังตัวอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่ต้นหนึ่งทางด้านหลังกระท่อม ตามเวลาที่กล่าวนี้ เจ้าคุณปัจจนิกฯ กับเจ้าแห้ว และ ดร.ดิเรกซึ่งยึดมั่นอยู่ทางหน้ากระท่อม กำลังช่วยกันยิงกราดเข้าไปในกระท่อม เพื่อบังคับให้เจ้าผ้นกับพรรคพวกยอมจำนน ส่วนพลกับนิกรและเสี่ยหงวนกระจายกำลังอยู่ทางด้านหลัง

“อ้ายผ้น” พลร้องตะโกนลั่น “วางอาวุธและพาพรรคพวกของแกออกมาให้เราจับกุมเสียโดยดี”

กิมหงวนบ้องปากร้องตะโกนบ้าง

“วันนี้ท่านข้าหลวงมาจับเองนะโว้ย ออกมาเสียดี ๆ”

ในนาที่นั่นเอง เจ้าผ้นก็เดินซุ่มมือออกจากกระท่อมหลังนั้น เพื่อนของเขาสองคนติดตามออกมาด้วย พลปราดออกมายกปืนเล็กยาวขึ้นประทับ โนท่าเตรียมยิง แล้วตะโกนบอกเจ้าผ้น

“ช่วยลากเพื่อนของแกซึ่งนอนสลบอยู่นั้นออกมาด้วยซี”

เจ้าผ้นปฏิบัติตามคำสั่ง ก้มตัวลงลากเพื่อนเกลอของเขาที่ถูกนิกรเตะออกไปจากกระท่อมหลังนั้น คณะพรรคสี่สหายกับเจ้าคุณปัจจนิกฯ และเจ้าแห้ว ต่างเข้ามารวมกลุ่มกัน และควบคุมตัวเจ้าผ้นกับพรรคพวกไว้ด้วยอำนาจปืน ทิดมีประคองพาสาวรักของเขาติดตามมา พอแลเห็นหน้าเจ้าผ้น ทิดมีก็ควงดาบปรี่เข้าจะฟันเจ้าผ้นให้สมแค้น แต่พลรีบขวางไว้ทัน

“อย่า ทิดมี”

ทิดมีขบกรามกรอด

“มันปล้ำจูบมะลิตั้งหลายที่ครับ ผมเองรักกันมานานแล้ว ไม่เคยได้จูบมะลิสักที ขอให้ผมฆ่าอ้ายผ้นเถอะครับ”

พลยิ้มให้ทิดมี

“เขาไม่มีอาวุธและไม่มีทางที่จะต่อสู้กับแก เมื่อเขาทำผิดกฎหมาย ก็ให้เป็นหน้าที่ของศาลพิจารณาตัดสินลงโทษเขา อย่าใช้อำนาจโดยพลการ มันยังไม่สายเกินไปไม่ใช่หรือ”

ทิดมียกดาบชี้หน้าเจ้าผัน

“มึงหยามน้ำหน้ากูมากอ้ายผัน คนบ้านเดียวเห็นหน้ากันทุกวัน มึงไม่น่าจะทำกูอย่างนี้เลย”

เจ้าผันยิ้มแสบแล้วสะอึกเล็กน้อย เมื่อกระท่อมหลังนั้นพังโครมลงมา แล้วเขาก็กล่าวกับทิดมี

อย่างทรง

“กูหลงรักมะลิมานานแล้วอ้ายมี รักเท่า ๆ กับมึงรักหล่อนนั่นแหละ แต่ฐานะของมึงดีกว่ากู ผู้ใหญ่เขาชอบมึงเขาเกลียดกู เมื่อกูหมดหวังมะลิก็ต้องใช้วิธีจูดคร่า เพราะหึงดีมากอ้ายมีที่กูยิงมึงผิด ม่ายมึงก็เป็นศพไปแล้ว จะเอาอย่างไรกับกูก็เอา”

นิกรหันไปยกมือวันทยาหัตถ์พ่อตาของเขา แล้วกล่าวว่า

“ท่านข้าหลวงครับ ผมขออนุญาตยิงเป้าผู้ต้องหา นะครับ ในฐานะนายอำเภอและต่อสู้อำนาจพนักงาน”

เจ้าคุณปัจฉิมฯ หัวเราะหึ ๆ

“ข้าหลวงตักตะบวยที่ไหนกันวะ” ท่านพูดพลางหัวเราะพลาง แล้วท่านก็กล่าวกับเจ้าผัน “นายผันพวกเราไม่ใช่เจ้าพนักงานหรอก ฉันคือพระยาปัจฉิมฯ แก่แก่ของทิดมีเขา เจ้าหนุ่ม ๆ สามสี่คนนี่ก็ล้วนแต่ลูกหลานของฉันทั้งนั้น แต่เรากำลังทำหน้าที่เป็นพลเมืองดี ช่วยเหลือเจ้าพนักงานจับกุมแก”

เจ้าผันยิ้มแสบ ในเวลาเดียวกันเพื่อนของเขาที่ถูกนิกรตีดลูกไขว้สลับไปก็ฟื้นขึ้นมา โงงลุกขึ้นอย่างง ๆ เจ้าผันก้มตัวลงกระซอกเจ้าช่วยให้ลุกขึ้น พลหันมาพูดกับทิดมีเบา ๆ

“ทิดมี เราจะนำตัวนายผัน กับพรรคพวก ๓ คนกลับโกกรพระเดี๋ยวนี้ แต่ระหว่าที่ควบคุมตัวไป เขาอาจจะหลบหนีได้ แกช่วยหาเส้นแถววัลย์มาสักสามสี่เส้นซี มัดมืออ้ายพวกนี้”

ทิดมีหัวเราะชอบใจ

“ได้ครับ ในป่านี่มีเส้นแถววัลย์ถมไป ผมจะหามาให้เดี๋ยวนี้”

เจ้าผันพูดเสริมขึ้นทันที

“อ้ายมี อย่าเพิ่งไป กูอยากจะทำอะไรกับมึงสักนิด เป็นการขอร้องมึงอย่างลูกผู้ชาย”

ทิดมีมองดูคู่อริของเขา

“ได้ซีเพื่อน จะทำอะไรก็ตามมา”

เจ้าผันมองดูมะลิ ซึ่งยืนข้าง ๆ ทิดมีด้วยความพิศวาส แล้วเขาก็กล่าวว่า

“อ้ายเพื่อนเกลอ ไหน ๆ ก็จะต้องเป็นจำเลยในคดีอุกฉกรรจ์แล้ว กูอยากจะทำอะไรกับมึงอย่างลูกผู้ชาย”

ชาย”

ทิดมีพยักหน้า

“มึงจะเอาอย่างไร”

เจ้าผันฝืนหัวเราะ

“กูอยากดวลมีดกับมึงตัวต่อตัว พวกเจ้านายของมึงคงจะไม่ขัดข้อง ถ้ามึงกล้าพอที่จะรับคำท้าของกู ถ้ากูพลาดมึงก็ฆ่ากูเสีย ถ้ามึงพลาดกูก็ฆ่ามึง กูบอกตามตรงว่ากูไม่ยอมให้มะลิเป็นของมึง”

ทิดมีส่งดาบคู่มือของเขาให้เจ้าแห้ว แล้วสอดใส่ปืนพกไว้ใต้เข็มขัด เขากล่าวกับเจ้าแห้วว่า

“แกมีมีดพกไม่ใช่หรือแห้ว ขออ้อมให้กันหน่อยซี”

เจ้าแห้วยิ้มแป้น รีบล้วงกระบี่จากงวงหีบมีดพกสปริงเล่มใหญ่ออกมาส่งให้ทิดมีทันที ในเวลาเดียวกัน เจ้าผันก็กระซอกมีดพกที่เหน็บไว้ใต้ผ้าขาวม้าออกมาถือเตรียมพร้อม เขากล่าวกับเจ้าคุณปัจฉิมฯ ว่า

“ให้โอกาสผมเถอะครับเจ้าคุณ”

ท่านเจ้าคุณหันมามองดูทิดมีเสียก่อน เมื่อเห็นทิดมีคึกคักเข้มแข็ง ท่านก็บอกกับเจ้าฝั้นว่า

“ได้ ฉันยินดีเปิดโอกาสให้แกต่อสู้กับทิดมีคนของฉันตัวต่อตัว แต่ระหว่างที่ต่อสู้กันถ้าพวกแกหลบหนี จะถูกยิงทันที ยืนดูได้แต่วิ่งหนีไม่ได้”

สี่สหายกับเจ้าคุณบัจฉนิกฯ และเจ้าแห้วต่างถอยออกไปยืนล้อมวงห่าง ๆ ทิดมีกับเจ้าฝั้นไม่มีการพูดพลาบทำเพลงอีก ต่างคนต่างเดินอย่างสามชุกเข้าหากัน สวาน้อยยกสั้นขวัญแขวน นิกรถือโอกาสเดินเข้ามา ยืนข้างมะลิ แล้วโอบกอดหล่อนไว้

“อย่าตกใจหนู ทิดมีต้องชนะแน่ ๆ”

ทิดมีหันมาเห็นเข้าก็ร้องห้าม

“อย่ากอดแควนผมซีครับคุณนิกร ไม่ดีหรอกครับน่าเกลียด”

นิกรรีบคลายมือออกแล้วยิ้มแห้ง ๆ ทันใดนั้นเองเจ้าฝั้นก็กระโดดเข้าแทงทิดมีเต็มรัก แต่ทิดมีเอี้ยวตัวหลบทำให้อ้ายฝั้นเสียหลักชวนเซไป แล้วทิดมีก็กระโจนเข้าใส่คู่ต่อสู้ของเขา

การต่อสู้ด้วยมีดสั้น เป็นไปอย่างน่าตื่นเต้นหวาดเสียว ต่างคนต่างมีชั้นเชิงพอดพอดเหวี่ยงกัน ทิดมีถูกแทงเฉียงเสี้ยวขาดไปตั้งแคว่ก แต่ทิดมีก็รุกประชิดติดพันไม่ยอมถอย ครั้งหนึ่งเจ้าฝั้นจ้วงแทงเต็มเหนี่ยว ทิดมียกมือซ้ายจับข้อมือขวาของเจ้าฝั้นไว้ได้ และแทงตอบ แต่เจ้าฝั้นก็จับข้อมือทิดมีได้เช่นเดียวกัน ต่างฝ่ายต่างใช้กำลังกายปลุกปล้ำกัน ทิดมีแรงปะทะเหนือกว่า ยกเข้ากระทะถูกถูลิ้นปี่เจ้าฝั้นตั้งอึก เจ้าฝั้นจุกแน่นก็ปล่อยมือซ้ายที่จับข้อมือขวาของทิดมีออก เท่านั้นเองอับเปอรคัทซ้ายของทิดมี ก็ลั่นออกไปถูลิ้นปี่เจ้าฝั้นอีกทีหนึ่ง เจ้าฝั้นยืนตัวงอ ปล่อยมีดหลุดจากมือ ทิดมีโยนมีดทิ้งลั่นหมัดสุกขาถูกขาตะไกรซ้ายของเจ้าฝั้นดังกร๊อบ วายร้ายโกรกพระล้มลงนอนหงายเหยียดยาว ไม่กระตุกกระดิก

มะลิโผล่เข้ากอดสุดที่รักของหล่อน

“โอ พี่ทิดหมัดหนักยังกะสมเดช เก่งอะไรอย่างนี้”

ทิดมียิ้มแบ่น เขากล่าวกับเจ้านายของเขาว่า

“ชั้นเชิงมวยของอ้ายฝั้นมันมวยวัดครับ ถึงแม้ว่ามันจะนุ่มกว่าผม แต่ผมก็เคยเป็นนักมวยมาก่อน ผมจะไปหาเถาะวัลย์มามัดอ้ายพวกนี้นะครับ จะได้รับพากลับโกรกพระมอบให้ตำรวจจัดการต่อไป”

พลยิ้มให้ทิดมี

“แกแค้นว้ยทิดมี ให้คืนตายเถอะวะ ชั้นเชิงแกไม่เลวเลย”

ชาวโกรกพระต่างตื่นเต้นไปตามกัน เมื่อทิดมีกับสี่สหายและเจ้าคุณบัจฉนิกฯ กับเจ้าแห้ว สามารถจับกุมเจ้าฝั้นกับพรรคพวกอีกสามคนได้โดยละม่อม คณะพรรคสี่สหายนำผู้ต้องหามาถึงโกรกพระก่อนพระบาคำเล็กน้อย และพาผู้ต้องหาไปมอบให้ผู้บังคับกองตำรวจภูธรอำเภอโกรกพระ

ชาวแพรวสะพัดไปทั่วตลาดโกรกพระอย่างรวดเร็ว ทิดมีกลายเป็นฮีโร่ไปแล้ว ผู้ใหญ่บ้านมิ่งได้รับขวัญลูกสาวของเขาด้วยความปิติยินดีจนน้ำตาไหล ใครต่อใครต่างก็พากันมาเยี่ยมมะลิจนแน่นบ้าน

เป็นอันว่าคณะพรรคสี่สหายของเขา ยังกลับกรุงเทพฯ ไม่ได้เพราะเกี่ยวกับคดีเจ้าฝั้น นอกจากนี้ยังจะต้องประกอบพิธีหมั้นให้ทิดมีกับมะลิด้วย ชาวโกรกพระทราบข่าวว่าเจ้าฝั้นกับพรรคพวกถูกจับ ก็ชื่นชมไปตามกัน ทั้งนี้ก็เพราะเจ้าฝั้นเป็นดาวร้ายในถิ่นนี้

คืนนั้น มีการเข้าทรงเจ้าพ่อเซยที่เรือ “นางนวล” อีกครั้งหนึ่ง โดยลุงแบนเป็นคนทรงตามเคย เจ้าพ่อ
บอกว่าคดีของเจ้าผีนั่น ศาลทหารจังหวัดนครสวรรค์จะต้องพิพากษาประหารชีวิตโดยไม่ต้องสงสัย คณะ
พรรคสี่สหายได้เลี้ยงเหล้าเจ้าพ่อ และร่วมกินเหล้ากับเจ้าพ่ออยู่จนดึกคืนเที่ยงคืน.

จบบริบูรณ์